

Nguyễn Nhật Ánh

**KINH VẠN HOA 14
THỦ MÔN BỊ TỪ CHỐI**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 14: Thủ Môn Bị Từ Chối

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 18-October-2015

Tổng số 87 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Sáng nay, lớp 8A4 trường Tự Do xảy ra một chuyện động trời.

Đầu đuôi là do thằng Tần. Từ đầu năm đến giờ chả ai thấy nó đội nón mũ, bữa nay chả biết nó kiếm đâu ra một cái mũ vải màu đen, cứ thế đội thùm thụp trên đầu không cho ai rõ tới.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng chẳng sinh chuyện. Đằng này vào lớp rồi Tần vẫn không chịu bỏ mũ ra khỏi đầu. Cứ như thể cái mũ đã dính chặt vào tóc nó rồi hay sao ấy!

Lớp trưởng Xuyên Chi lập tức làm phận sự:

- Bạn Tần bỏ mũ ra đi! Cô Nga xuống bây giờ!

Thường ngày Tần vốn là đứa hiền lành, nội quy kỷ luật lúc nào cũng tuân theo răm rắp. Nhưng chả hiểu sao bữa nay nghe nhỏ Xuyên Chi nhắc năm lần bảy lượt, nó vẫn trơ trơ.

Thấy vậy, lớp phó trật tự Minh Vương nổi cáu:

- Mà còn đội mũ trong lớp, tao ghi tên mày vô sổ à ghen!

Tần vẫn tỉnh khô. Sự nhắc nhở của Xuyên Chi lẫn lời hăm he của Minh Vương dường như không lọt vào tai nó.

Cô Nga dạy sử chưa xuống, lớp ồn ào như cái chợ. Tụi bạn mãi kháo chuyện, chẳng đứa nào buồn để ý đến cái mũ trên đầu Tần. Giá nó có đội trên đầu một cái cối xay cũng chả ai phát giác. Nhưng đến khi nghe lớp phó Minh Vương lớn tiếng sừng sộ thì cả bọn quay phắt lại.

- A! – Thằng Lâm reo lên – Thằng Tần hôm nay kiếm ở đâu ra một cái nôi, tụi mày ơi!

Thằng Quốc Ân hòa theo ngay:

- A ha, đúng rồi! Cái nôi ngồi trên cái ót, hay thật!

Vớ được sự kiện lạ, lập tức mỗi đứa ngoác miệng bình luận nhí nhố một câu khiến lớp học đã náo nhiệt lại càng âm ỉ.

Lớp trưởng Xuyên Chi giơ tay:

- Đề nghị các bạn giữ trật tự!

Rồi quay sang Tần lúc này đang nhăn nhó đưa tay lên chặn lấy cái mũ như sợ ai giật mất, nó có vẻ nghiêm nghị:

- Bây giờ tôi nhắc lại một lần nữa, bạn có chịu lấy mũ xuống không?

Lần này, trước hàng chục cặp mắt đang thao láo đổ dồn vào mình, Tần không thản nhiên như cũ được nữa. Nó không lấy mũ xuống, nhưng cũng không lăm lăm như khi nãy. Nó nói, giọng ấp úng:

- Tôi... tôi...

Tần “tôi, tôi” cả buổi làm Minh Vương sốt ruột:

- Tôi sao, nói lạ lên! Tụi Sao Đỏ mà nhìn thấy mày đội mũ trong lớp, lớp mình sẽ bị trừ điểm thi đua bây giờ!

Lo lắng của Minh Vương không phải là lo lắng viễn vông. Thậm chí tai họa ập đến còn khủng khiếp hơn sự lo lắng của nó nhiều. Người bất thần xuất hiện trước cửa lớp và đang nheo mắt nhìn vào kia không phải là tụi Sao Đỏ mà thầy Đang giám thị.

- Em kia, ra đây!

Thầy Đang ngoắt Tần, mệnh lệnh đanh gọn của thầy làm cả lớp không rét mà run. Mấy chục cặp mắt mở to nhìn thẳng Tần đang rúm ró rời khỏi chỗ ngồi và khép nép tiến về phía cửa lớp. Ngay cả lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó Minh Vương mới vừa rồi còn cao giọng với Tần đây bây giờ cũng nín thở nấp nỏm theo dõi từng bước chân lóng ngóng của nó.

- Em có biết nội quy của nhà trường không? – Đợi Tần đến gần, thầy Đang nghiêm giọng hỏi.

- Dạ thưa thầy, biết ạ! – Tần lí nhí đáp, hai tay buông thõng bên mép quần.

- Biết sao em còn đội mũ trong lớp?

Tần cào cào những ngón tay trên lớp vải:

- Dạ thưa thầy... dạ thưa thầy...

Tần lắp bắp hoài vẫn không sao nói được hết câu, những ngón tay càng lúc càng ngọ nguậy. Khổ nỗi, Tần càng bối rối, thầy Đang càng nóng lòng.

- Tại sao? – Thầy nói gần như quát – Em trả lời đi chứ?

Tiếng quát của thầy khiến cả lớp 8A4 giật bắn. Còn Tần thì mặt mày xanh lét:

- Dạ thưa thầy... dạ thưa thầy...

Nhưng dù sợ đến vãi mật, Tần cũng chỉ ấp a ấp úng có thế.

- Thôi được, em không muốn giải thích thì thôi! – Thầy Đang lắc đầu, rõ ràng thầy đã mất kiên nhẫn – Bây giờ em lên văn phòng ban giám hiệu với tôi!

Nói xong, thầy Đang quay lưng hậm hực bước đi. Nhưng Tần vừa lẻo đẻo theo thầy một, hai bước, như chưa hết bức bối thầy vội quay ngoắt lại:

- Nhưng khoan, trước tiên em phải bỏ cái mũ chết tiệt này ra khỏi đầu đã!

Yêu cầu của thầy Đang thực quá rõ ràng. Nhưng lạ làm sao, thằng Tần có vẻ muốn chống lại mệnh lệnh của thầy đến cùng. Thay vì gỡ mũ xuống, nó cứ một mực dùng “chiêu” lắp bắp:

- Dạ thưa thầy... dạ thưa thầy...

Như bị trêu gan, mặt thầy Đang tím lại. Bước xoẹt lại bên đưa học trò bướng bỉnh, thầy thò tay giật phắt chiếc mũ thùm thụp che kín tận ót trên đầu nó, giọng rít lên:

- Nếu em không có tay thì để tôi giúp giùm cho!

Đang hùng hổ, mặt thầy Đang bỗng ngẩn ra. Khi cái mũ của Tần đã nằm gọn trong tay mình, thầy bàng hoàng phát hiện đầu của đưa học

sinh trước mặt không có lấy một cọng tóc. Đầu Tần cạo nhẵn nhụi, phơi ra những mụn nhọt nấp dưới lớp vảy khô và bôi đủ thứ thuốc xanh xanh, đỏ đỏ.

- Tôi xin lỗi em! – Sau một thoáng sững sờ, thầy Đang áy náy hạ giọng – Sao em không chịu nói sớm.

Tần vẫn quanh đi quẩn lại “điệp khúc” quen thuộc, nhưng lần này giọng đã nhoè nước mắt:

- Dạ thưa thầy... dạ thưa thầy...

Đúng lúc đó, cô Nga ôm tập xuống tới.

- Có chuyện gì thế hở thầy? – Cô Nga ngạc nhiên khi thấy thằng Tần đầu cạo trọc lóc đang đứng sì sà sì sục trước mặt thầy giám thị.

- À, không có gì! – Thầy Đang tắc lưỡi – Chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Nói xong, thầy quay sang thằng Tần còn gục mặt bên cạnh, dịu dàng nhét chiếc mũ vào lại trong tay nó:

- Thôi, em vào chỗ đi! Trường hợp của em đặc biệt, em có thể đội mũ trong lúc ngồi học nhưng nên chuyển xuống dãy bàn cuối lớp!

Tần đi theo cô Nga vào lớp, mặt mày vẫn bí xị. Thầy giám thị đã “tha bổng” cho nó, nhỏ Xuyên Chi và thằng Minh Vương cũng đã hết dăm hăm he. Nhưng cái đầu nhẵn đầy ghẻ của nó thế là chẳng che giấu ai được nữa. Mà nó, nó chẳng muốn bạn bè biết nỗi khổ tâm của mình!

Tần chụp mũ lên đầu và găm mặt đi về chỗ ngồi, không dám liếc mắt trông ngang ngó dọc.

Trong lớp, sau khi ngõ ngàng trước bí ẩn vừa được phơi ra bên dưới cái mũ của Tần, những đứa tinh quái như Quốc Ân hay thằng Lâm đã muốn cười lắm rồi. Nhưng vì sợ cô Nga, chưa đứa nào dám hé môi trêu ghẹo.

Tần vừa ngồi xuống, cô Nga đã nhìn xuống dãy bàn cuối lớp, ra lệnh:

- Bội Linh lên bàn thứ hai, còn Tần xuống ngồi chỗ Bội Linh!

Không đợi cô nhắc đến lần thứ hai, Tần lăm lè ôm cặp rời khỏi bàn. Ở

phía dưới, Bội Linh cũng lập tức đứng lên khỏi ghế.

Nhưng không phải chỉ mình nó. Bội Linh vừa đứng lên, thằng Lâm và thằng Quói Lương ngồi cạnh cũng lật đật đứng lên theo.

- Lâm và Quói Lương làm gì thế? – Cô Nga tròn mắt – Chỉ có Bội Linh và Tần đổi chỗ cho nhau thôi!

Quói Lương nhăn nhó:

- Thưa cô, em cũng xin được lên bàn trên ạ!

Cô Nga chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì Lâm đã vọt miệng:

- Em cũng thế ạ! Ngồi kế bạn Tần, em sợ lây ghẻ lắm cô ơi!

Lâm vừa nói vừa làm bộ sợ hãi khiến một số đứa không nhận được, che miệng cười khúc khích.

Mặt Tần đỏ gay, còn cô Nga không nén vẻ sững sờ:

- Sao các em lại nói về bạn như thế?

- Chú phải nói thế nào ạ! – Thằng Lâm bẻm mép lại bô bô – Gì chứ bệnh ghẻ là chúa lây đấy cô ơi!

Cô Nga hiền lành nổi tiếng. Học trò dường như chẳng ai sợ cô. Thằng Lâm và thằng Quói Lương lại càng không sợ. Trước miệng lưỡi chua ngoa của Lâm, cô chưa kịp nghĩ ra cách nào ứng phó thì Tần đã búi ngùi chép miệng:

- Cô cứ cho các bạn ấy lên bàn trên đi cô!

Nghe Tần nói vậy, Lâm và Quói Lương khẽ liếc về phía cô Nga. Thấy cô lắc đầu không nói gì, hai đứa nháy nhau ôm cặp lĩnh khỏi chỗ ngồi.

Nhưng rời khỏi chỗ cũ thì dễ, nhập vào đâu mới là chuyện gian nan.

Thằng Lâm ôm cặp bước qua bàn Minh Vương, mới mở miệng:

- Xích vô cho tao ngồi với!

Đã nhận ngay một cái lắc đầu thô bạo:

- Không được, bàn tao đủ người rồi!

Lâm lại chạy lên chỗ nhỏ Kim Em:

- Tôi ngồi ở đây nghen?

Nhỏ Kim Em nhún vai:

- Bàn này chật cứng, chỗ đâu mà chen!

Ở phía trên, Quới Lương cũng rơi vào tình huống tương tự. Mặc cho nó mở miệng năn nỉ, nhỏ Tú Anh một mực lắc đầu:

- Chỗ mình không ngồi, ai bảo chạy lung tung!

- Hừm! Bạn ngon thì xuống ngồi chung với thằng Tần đi! Đừng có làm phách!

Cà khía đối phương một câu cho bõ ghét, Quới Lương quay xuống bàn Quốc Ân:

- Tao ngồi chung với mày nghen?

Quốc Ân tuy không chơi thân với Quới Lương nhưng cũng là học sinh lết đệt như nhau nên dễ “thông cảm”. Nhưng nó vừa nhích vô định nhường chỗ cho thằng này thì Hải quán ngồi cạnh đã bất thần gạt phắt:

- Không được chen vô đây! Chỗ mày sao mày không ngồi?

Nãy giờ lòng vòng không tìm ra chỗ nương thân Quới Lương đã bực, giờ bị Hải quán không những không cho ngồi chung lại còn vặn vẹo, nó đâm quạu:

- Chẳng việc gì đến mày! Tao muốn ngồi đâu kệ tao!

Vừa nói nó vừa đẩy Quốc Ân vô trong, lấy chỗ ngồi xuống. Hải quán liền la chối lói:

- Ê, đừng có làm ngang! Tao méc cô bây giờ!

Khung cảnh lớp học lúc này thật hỗn loạn. Cô Nga xuống trể, lại thêm Quới Lương và Lâm cứ chạy đôn chạy đáo khắp lớp khiến tiết học mãi vẫn chưa bắt đầu được.

Cô Nga có vẻ hết nhẫn nại rồi. Cô gõ gõ ngón tay xuống bàn nhưng chưa kịp can thiệp thì nhỏ Hạnh đã chếp miệng:

- Bạn Quới Lương lại đây ngồi nè! Để tôi xuống dưới cho!

Quới Lương như không tin vào tai mình, nó nhìn nhỏ Hạnh, nửa tin nửa ngờ:

- Bạn nói thật đấy hả?

Nhỏ Hạnh chả buồn đáp, lặng lẽ ôm cặp rời khỏi chỗ ngồi.

Tiểu Long cũng đứng dậy theo:

- Để tôi xuống ngồi với Hạnh, cho thằng Lâm lên đây để nó khỏi chạy nháo nhào!

Thấy hai bạn đột nhiên bỏ đi, Quý ròm cuống quýt kêu:

- Chờ tao với! Tao đi nữa!

Vừa nói Quý ròm vừa lật đật khom người lôi cặp sách ra khỏi ngăn bàn. Nhưng nó chưa kịp nhích chân, nhỏ Hạnh đã gạt phắt:

- Quý cứ ngồi đây đi! Bàn dưới chỉ trống có hai chỗ à!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Quý ròm ngẩn tò te. Nó đứng trơ tại chỗ, bụng tức điên. Rồi chẳng biết làm gì cho hả giận, nó quay sang thằng Lâm lúc này đang hăm hờ đâm bổ lại, cau mày gắt:

- Mà đi từ từ không được hả? Làm gì như ăn cướp thế!

CHƯƠNG 2

Thằng Tần có vẻ xúc động trước chuyện Tiểu Long và nhỏ Hạnh tình nguyện xuống ngồi với nó.

Hồi này, phơi chiếc đầu ghê ra trước mặt bàn dân thiên hạ, Tần đã xấu hổ muốn chín người. Rồi thêm chuyện thằng Lâm và thằng Quới Lương không chịu ngồi chung với nó, cứ chạy tới chạy lui làm náo động cả lớp, Tần càng muốn độn thổ.

May mà rốt cuộc Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã nhường chỗ cho Lâm và Quới Lương, nếu không chả biết cái cảnh tượng náo nhiệt mà nó là nguyên nhân chính kia sẽ kéo dài đến bao giờ.

Nhưng dù trong lòng rất cảm kích, Tần vẫn không dám đưa mắt nhìn hai đứa vừa ngồi xuống cạnh mình. Nó cầm mắt vào cuốn tập trước mặt, vờ như đang mài ôn bài, một tay theo thói quen đưa lên xoay xoay vành mũ.

Tất nhiên nhỏ Hạnh và Tiểu Long biết thừa thằng này đang mắc cỡ. Vì vậy, thấy đối phương vờ bận bịu, tụi nó cũng chả buồn nói năng, cứ lặng lẽ đặt phịch người xuống ghế.

Thực ra Tần chỉ cố làm ra vẻ thản nhiên thế thôi, chứ lòng dạ nó xốn xang ghê lắm. Nó cảm thấy vờ vịt với hai đứa ngồi cạnh là chuyện kỳ khôi khôn tả.

Tần tuy không chơi thân với đám Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Quý ròm nhưng vẫn gọi là có qua có lại. Nó từng rủ tụi này về nhà xem thằng rô-bô của nó chơi phong cầm suốt buổi. Ngược lại, dạo nhỏ Hạnh mua về con sáo biết nói và treo bên cửa sổ, cứ vài ba ngày nó lại ghé qua để chọc cho con sáo của bạn hét lên “Bò viên ngon lắm!” rồi ôm bụng cười bò. Thế mà bây giờ tự nhiên lại làm như hai bên chưa hề quen biết thì quả là sượng!

Tần ngồi nghĩ lung tung đầu suốt giờ sử và định đợi đến tiết toán của thầy Hiếu sẽ bắt chuyện với hai đứa cùng bàn.

Nhưng đúng là ở đời con người ta không thể lường trước được điều gì. Ngay cái ý định còn con như ý định trong đầu thằng Tần cuối cùng cũng chẳng thực hiện được.

Đúng vào lúc Tần định quay sang khéo chuyện với nhỏ Hạnh thì Hải quần ngồi bàn trên quay xuống:

- Cho mượn cây com-pa tí nào!

Hải quần là đứa hậu đậu, đi học chả bao giờ nhớ đem theo thứ gì. Trước nay nó toàn quay đầu tứ phía hỏi mượn hết món này đến món khác. Hôm nay cũng vậy, khi thầy Hiếu cầm viên phấn roẹt một vòng tròn trên bảng, nó mới sực nhớ ra nó bỏ quên cây com-pa ở nhà. Ngoảnh sang bên cạnh, thấy thằng Quốc Ân đang đề cây com-pa trên tập quay tới quay lui, Hải quần liền quay xuống bàn dưới hỏi mượn.

- Nè! – Tần nhanh nhẩu lôi cây com-pa trong cặp chìa ra.

Nhưng sự tử tế của Tần lập tức bị ngay một gáo nước lạnh. Hải quần chợt nhận ra đứa đang ngồi sau lưng nó là thằng Tần đầy ghê chốc chứ không phải nhỏ Bội Linh mọi bữa, liền cuống quýt xua tay:

- Thôi, thôi, khỏi!

Nói xong, không cần đợi Tần rút tay lại, nó quay phắt lên trên.

Trong một thoáng, Tần nghe như có một luồng gió lạnh thổi qua người. Mặt nó đột nhiên trắng bệch như giấy, bàn tay cầm cây com-pa run lên.

Những điều vừa xảy ra tất nhiên không lọt khỏi mắt Tiểu Long và nhỏ Hạnh. Tụi nó ngồi sát rạt bên thằng Tần chứ đâu! Nhỏ Hạnh bèn hắng giọng:

- Bạn vẽ xong chưa, cho Hạnh mượn cây com-pa chút đi!

Mặt mày tỉnh khô, vừa nói nhỏ Hạnh vừa chìa tay sang phía thằng Tần, vẻ như không hề nhìn thấy thái độ thô bạo vừa rồi của Hải quần.

Nãy giờ Tần thèm nói chuyện với nhỏ Hạnh đến chết được. Nhưng đến lúc nhỏ Hạnh mở miệng hỏi mượn com-pa của nó, đột nhiên nó đâm lúng túng. Hải quần đã làm nó chột dạ. Đang chìm trong nỗi thất vọng sâu xa, trong một phút nó không thể lấy lại bình tĩnh ngay được. Nó cứ

ngần ngơ nhìn bàn tay nhỏ Hạnh vẫn đang lúng lờ trước mặt.

- Tần làm sao thế? – Nhỏ Hạnh nhăn mặt, vừa nói nó vừa rảy rảy cánh tay – Không cho mượn phải không?

- Không, không! Hạnh cứ cầm đi!

Tần ập úng nói và vội vã chìa cây com-pa về phía nhỏ Hạnh. Nhưng nửa chừng, không hiểu nghĩ sao nó bỗng rút tay lại.

Nhỏ Hạnh nheo mắt.

- Sao thế? Đổi ý rồi hả?

- Không phải là đổi ý! – Tần mở miệng một cách khó khăn – Nhưng... nhưng...

- Nhưng sao?

Tần đáp và nghe mặt mình đỏ lên:

- Bộ Hạnh không sợ... lây ghê hả?

- Sợ chứ! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Ghê ai lại chẳng sợ! Nhưng nếu mọi người đều giữ vệ sinh thật tốt thì làm sao lây được!

Như người chết đuối vớ được cọc, Tần gật gù sung sướng:

- Ủ, đúng đấy! Nếu giữ vệ sinh tốt thì ghê chẳng tài nào lây được! Sau mỗi lần... sờ tay lên đầu, bao giờ tôi cũng rửa tay bằng xà phòng cẩn thận!

Thấy thằng Tần dùng hình ảnh “sờ tay lên đầu” thay cho chữ “gãi”, nhỏ Hạnh tức cười quá xá nhưng nó cố nén, sợ thằng này mắc cỡ. Nó nói, giọng nghiêm trang:

- Ủ, Tần cẩn thận như thế là tốt!

Nghe nhỏ Hạnh tán thưởng, Tần quên khuấy nỗi buồn Hải quân. Nó hớn hờ nói thêm:

- Cứ ba ngày tôi xài hết một cục xà phòng cơ đấy!

Ý thằng Tần muốn khoe là nó giữ gìn vệ sinh kỹ lưỡng ghê lắm, nhưng

tiết lộ của nó lại làm Tiểu Long trở mặt ra:

- Ba ngày một cục xà phòng? Như vậy là mày gãi suốt ngày suốt đêm hả?

Câu hỏi bất thần của Tiểu Long làm Tần chết điếng. Nó không ngờ thằng mập vừa mở miệng đã hỏi ngay một câu rùng rợn như thế. Mỗi một lúc, Tần mới trấn tĩnh chống chế:

- Ai bị ghê lại... chẳng gãi! Nhưng tao chỉ gãi lúc nào... ngứa thôi!

Vẻ ngượng ngập của Tần khiến Tiểu Long sực nhận ra mình vừa hỏi một câu quá xá bá láp. Nó liền áy náy hòa theo:

- Ủ đúng rồi! Ai ngứa lại chẳng gãi! Có khi phải gãi toẹt cả da ấy chứ!

Tiểu Long không phải là đứa giỏi mồm mép như Quý ròm. Nó cố nói một câu tử tế nhưng càng mở miệng lại càng khó nghe. Tất nhiên nhỏ Hạnh chẳng lạ gì sự vụng về của bạn mình. Sợ Tiểu Long lúng túng lại thòi ra thêm một vài câu ấm ớ, nó vội lườm bạn một cái rồi quay sang Tần, mỉm cười:

- Thôi, bạn đưa cây com-pa cho Hạnh mượn đi!

Thằng Tần đưa cây com-pa và cảm thấy bầu trời vừa sập xuống trên đầu mình thoát đã được ai giở lên, cao vợi vợi.

Nhưng đó chỉ là những phút giây hiếm hoi trong lớp học.

Trống ra chơi vừa đánh “tùng” một cái, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã biến mất ngoài hành lang.

Những đứa khác cũng vậy. Thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hoà ngồi cùng bàn với nó xưa nay, giờ ra chơi nào cũng cặp kè bộ ba ra căng-tin ngồi ăn chè đậu hót, hôm nay xem chừng cũng không màng quay đầu gọi nó. Thằng Hải quần và thằng Quốc Ân cũng chẳng tử tế hơn, tụi nó moi quả bóng giấu dưới gầm bàn ra và lạng lẽ vù thẳng, không thềm nháy mắt rủ rê nó như mọi lần. Tần buồn lắm. Nó biết sở dĩ tụi bạn lạnh nhạt với nó chẳng qua vì sợ những mụn ghẻ trên đầu nó. Tụi nó sợ bọn vi trùng ghẻ sẽ lén lút bò sang người tụi nó và nằm lì ở đó không chịu quay về. Tất nhiên Tiểu Long và nhỏ Hạnh không nằm trong số này. Đã dám xuống ngồi chung bàn với nó hẳn hai đứa này chẳng sợ gì món

ghê. Hai đứa này cũng đã biết nó luôn luôn giữ mình sạch sẽ. Ba ngày xài hết một cục xà phòng, đâu phải ai ở trên đời cũng giữ gìn vệ sinh cẩn thận được như thế!

Nhưng dù không sợ Tần lây ghê, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng chẳng buồn chơi với nó. Tiểu Long và nhỏ Hạnh chỉ quen chơi với đám bạn lâu nay của mình. Và rốt cuộc Tần vẫn phải ngồi lại một mình trong lớp học, hệt như Robinson ngồi một mình nơi hoang đảo.

Robinson ngồi một mình hoài cũng chán. Gần gũi một thoáng, nó tặc lưỡi đứng dậy và lững thững bước ra hiên.

Robinson quyết giữ lòng dửng dưng. Robinson tự dặn mình đừng chấp nhất làm chi “loài người” đen bạc. Nhưng cảnh tượng “loài người” chạy nhảy nô đùa diễn ra trước mắt khiến nó không khỏi tủi thân. Lòng đầy giận dữ, Robinson lui thủi bước vào căng-tin quyết ăn một lèo vài ly chè cho nguôi đi thôn thức.

Tần vừa cầm ly chè lên thì nhỏ Hiền Hoà và thằng Dưỡng ở đâu bên ngoài thành linh bước vào.

Thấy Tần ngồi như đợi sẵn, Dưỡng lúng túng đưa mắt ngó lơ chỗ khác. Thái độ vờ vịt như không quen biết của thằng này khiến Tần giận tím gan nhưng nó cố nén.

Khác với Dưỡng, Hiền Hoà nhìn Tần mỉm cười:

- Tần ngồi ở đây lâu chưa?

Câu hỏi của Hiền Hoà làm trái tim ngượng ngắt của Tần đột nhiên ảm lại. Nó hoàn toàn không chờ đợi một câu hỏi thân mật như thế! Đúng là con gái có khác! Tuy nó bao giờ cũng dịu dàng và dễ thương hơn bọn con trai gấp tí lần! Tần xúc động nhủ bụng và thay vì trả lời, nó hớn hờ chìa ly chè trong tay ra, niềm nở mời:

- Hiền Hoà ăn đi! Để tôi kêu ly khác!

- Tần ăn đi! – Hiền Hoà lắc mái tóc – Hiền Hoà uống nước chanh!

Tần vẫn sốt sắng:

- Vậy để tôi kêu nước chanh đãi Hiền Hoà!

Hiền Hoà chưa kịp cản, Tần đã gọi một ly nước chanh.

Nhưng lần thứ hai trong vòng năm phút, Hiền Hoà lại làm Tần ngạc nhiên. Khi người phục vụ bưng ly nước chanh ra, Tần đón lấy và đưa cho Hiền Hoà thì Hiền Hoà lại cười cười từ chối:

- Hiền Hoà không uống ly nước chanh này đâu! Hiền Hoà uống chanh muối cơ!

Cho tới lúc đó, Tần vẫn chưa hiểu những ngoắt ngoéo bên trong vụ “chanh tươi chanh muối” này. Nó lại quay vào trong thật thà gọi tiếp một ly chanh muối.

Lần này, người phục vụ vừa bưng ly nước ra, Tần chưa kịp cầm lấy thì Hiền Hoà đã nhanh tay đón trước:

- Cảm ơn Tần nghen!

Mặt Tần lập tức xụ xuống một đồng. Hiền Hoà cảm ơn nó mà sao lòng nó bỗng nặng nề quá đỗi. Bây giờ thì Tần đã hiểu. Hoá ra nhỏ Hiền Hoà “dịu dàng và dễ thương” này chả phải thích chanh muối hơn chanh tươi gì sất. Cũng chẳng phải hôm nay tự dưng nó bỗng không thích ăn chè. Nó không rõ đến những món đó chẳng qua nó sợ Tần lây ghê cho nó. Thái độ hấp tấp của nó khi thò tay chộp ly chanh muối trên tay người phục vụ trước khi Tần kịp đón lấy đã tố cáo tất cả. Vậy mà Tần cứ tưởng bở. Nãy giờ Tần đánh giá con nhỏ này cao vọi vọi. Tần tưởng nó có một trái tim hiền hậu giống như cái tên của nó. Tần định ninh nó là tiên cô thứ thiệt.

Ai ngờ rốt cuộc tiên cô vẫn sợ ghê. Và vì sợ ghê, tiên cô sẵn sàng quên bằng mỗi giao tình trước đây nó đã từng đãi tiên cô và thằng Dưỡng ăn uống một nghỉ, và những cuộc chè chén vui vẻ tại căng-tin đó tưởng chừng đã tạo ra giữa ba đứa một tình bạn keo sơn đời đời không gỡ nổi.

Vậy mà bây giờ một đứa làm lơ, một đứa không dám cầm ly chè Tần đưa, bảo sao lòng nó chẳng ê chề! Nhưng Tần không để lộ sự hờn trách ra ngoài mặt. Nó vẫn giả bộ tươi cười ra vẻ ta đây chẳng để ý gì ba chuyện ghê chốc lát vật kia, rằng ghê là chuyện bình thường, đòi học trò ai mà chẳng một lần... có ghê!

Khi tự nhủ như vậy, Tần không biết lòng mình đang cay đắng lắm!

CHƯƠNG 3

May thay, trên cõi đời nói chung và trong căng-tin lúc này nói riêng không chỉ có nhỏ Hiền Hoà và thằng Dưỡng.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh bất thần từ ngoài sân xông xộc tiến vào.

- Ê! Nó kìa! – Nhác thấy Tần, Quý ròm hí hửng reo lên.

Tiểu Long nhìn Tần, khịt khịt mũi:

- Mày ngồi ở đây làm tụi tao đi kiếm quá trời!

Trong khi Tần chưa hiểu tụi này đi kiếm mình để làm gì thì nhỏ Hạnh bước lại trước mặt nó và chìa que kem trên tay ra:

- Phần của Tần nè!

Đến lúc này Tần mới phát hiện bọn Tiểu Long, Quý ròm, nhỏ Hạnh mỗi đứa đều cầm trên tay một que kem. Riêng nhỏ Hạnh có tới hai que kem và một trong hai que đó theo lời nhỏ Hạnh là “phần của Tần nè”.

Sự cố xảy ra đột ngột khiến Tần kinh ngạc đến ngẩn người. Nó sợ mình nghe lộn nên không dám đưa tay ra, chỉ ngồi yên trở mắt dòm.

- Cầm đi! – Nhỏ Hạnh nhăm mắt giục – Bạn không ăn ngay, kem chảy nước hết bây giờ!

Tần cầm lấy que kem, ngó ngẩn hỏi:

- Các bạn mua đái tôi hả?

Quý ròm cười khì:

- Thằng này hỏi lạ! Không đái mà thì chẳng lẽ tụi tao đái... thằng Dưỡng!

Vừa nói Quý ròm vừa láu lỉnh đánh mắt sang chỗ Dưỡng ngồi. Nhưng thằng này vờ như không nghe thấy. Ngay từ lúc mới bước vào căng-tin,

nó đã trót lờ tịt thằng Tần, bây giờ nó càng không muốn ra mặt dây dưa.

Tần không để ý đến sự cố tình gây hấn của Quý ròm đối với Dương. Nó đang xúc động ngồi mút kem. Lúc này, vị lạnh của kem không chỉ mát tê đầu lưỡi mà còn mát cả lòng dạ nó.

Tụi này tốt ghê! Tần bâng khuâng nghĩ và trong một thoáng nó cảm thấy cần phải làm một điều gì đó. Nó muốn tỏ ra tốt bụng với những người đã tốt bụng với mình. Nhưng nghĩ hoài nghĩ hoài Tần vẫn chưa biết phải làm gì. Đang loay hoay, ánh mắt chợt chạm phải ly nước chanh đang để yên trên bàn nãy giờ, nó mừng rỡ bung ly nước lên chia về phía bọn Tiểu Long, vồn vã:

- À, các bạn...

Nhưng mới nói được vài ba tiếng, Tần bỗng im bặt và ngượng ngập hạ tay xuống. Nó sực nhớ đến thái độ của nhỏ Hiền Hoà khi nãy. Nhỏ Hiền Hoà sợ dĩ không thèm uống ly nước chanh này chỉ vì Tần đã vô ý chạm tay vào. Vậy mà mình không chịu lấy đó làm bài học, lại cầm ly mời bọn Tiểu Long, ngu oi là ngu!

Tần tự rửa thầm và trong khi hình bóng của nhỏ Hiền Hoà ám ảnh, nó quên phắt rằng vừa rồi ở trong lớp, nhỏ Hạnh đã từng mượn com-pa của nó để vẽ hình tròn. Mà một khi đã dám cầm cây com-pa thì không có lý gì nhỏ Hạnh lại úy kỵ ly nước chanh của nó.

Tần quên phắt thật. Vì vậy, nó vô cùng sững sốt khi thấy nhỏ Hạnh đưa tay đỡ lấy ly nước chanh trên tay nó:

- À, Tần mời bọn này hả? Cảm ơn nhé!

Mãi đến khi nhỏ Hạnh bung ly nước đưa lên miệng, Tần mới lỏn lỏn nhớ ra nhỏ Hạnh và Tiểu Long đâu có ngán gì mấy con vi trùng ghê của mình. Nó thở một hơi dài nhẹ nhõm và hào hứng hẳn:

- Để tôi mua thêm hai ly nữa cho Tiểu Long và Quý ròm nhé?

- Thôi khỏi! Bọn này uống chung được rồi!

Vừa nói nhỏ Hạnh vừa đưa ly nước cho Tiểu Long. Tiểu Long cầm lấy uống một hơi gần nửa ly rồi chuyển sang cho Quý ròm.

Tần hồi hộp giương mắt ngó. Tiểu Long và nhỏ Hạnh thì nó đã biết,

nhưng còn thằng ròm này có dám cầm lấy ly nước hay không thì nó chưa rõ.

Nhưng đã đánh bạn với Tiểu Long và nhỏ Hạnh chẳng lẽ Quý ròm lại có thể cư xử khác với hai bạn mình? Trước đôi mắt mở to của Tần, nó cầm lấy ly nước chanh, nốc một hơi cạn queo rồi đặt “cạch” xuống bàn, liếm mép xuýt xoa:

- Mát dễ sợ!

Khi nói vậy Quý ròm không biết thằng Tần còn cảm thấy “mát dễ sợ” hơn nó gấp tí lần. Ăn que kem nhỏ Hạnh đưa, Tần đã thấy mát dạ, Quý ròm cũng cảm uống ly nước chanh nó mời, nó càng cảm thấy mát dạ hơn nữa. Và trong niềm hoan hỉ bất ngờ đó, nó khẽ liếc mắt sang chỗ thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hoà ngồi để xem hai đứa này có cảm thấy áy náy chút nào trước hành động “oai hùng” của bọn nhỏ Hạnh hay không.

Nhưng cú đánh mắt của Tần quá muộn. Trước mắt nó chỉ có độc một chiếc bàn trống. Nhỏ Hiền Hoà và thằng Dưỡng không biết đã chuồn mất tự lúc nào, chỉ để lại tro tro trên bàn hai chiếc ly chưa kịp tan hết đá.

Tuy vậy, cách cư xử thân thiện của Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Quý ròm chỉ giúp thằng Tần ấm áp được mỗi một ngày.

Ngày thứ hai, cỏi lòng Tần tan nát trở lại.

Thoạt đầu, vừa đặt chân vào lớp, nghe tụi bạn cười rộ, Tần chưa kịp hiểu ra đời chuyện gì. Nó vẫn bình thản ôm cặp đi thẳng xuống chỗ ngồi ở bàn chót. Nhưng khi nhét cặp vào ngăn bàn, ngồi thẳng người trông lên, nó bỗng tái mét mặt khi phát giác một hình vẽ bôi bác trên bảng.

Không biết đứa nào chơi ác vẽ một cái đầu người trọc lóc với những mụn ghẻ cực kỳ nham nhở. Dĩ nhiên đó là hình Tần chứ không ai khác. Đã vậy bên dưới hình còn chừa thêm hai câu thơ “Cái đầu trọc lóc bình vôi. Nó đem nó úp cái nôi lên trên”.

Trong khi Tần nhìn lên bảng thì nhiều cặp mắt lén lút quay lại nhìn Tần. Và khi thấy Tần biến sắc, mặt mày đỏ như, những chuỗi âm thanh hí hí há há lại thi nhau rộ lên.

Bị vây bọc giữa những tràng cười ngặt nghẽo, Tần càng quýnh. Bất giác nó đưa tay sờ đầu theo quán tính. Nhưng bàn tay mới cất lên nửa chừng, sức nhớ cái đầu nhăn thín của mình hiện đang là mục tiêu trên cột của lũ bạn, nó liền hoảng vía hạ tay xuống.

Sự luống cuống của Tần càng khiến lũ bạn cười bò, nhất là thằng Lâm và thằng Quốc Ân. Từ nãy đến giờ, đó là hai đứa to mồm nhất.

Mồ hôi toát đầy trán, Tần mím chặt môi tính đứng dậy bỏ ra ngoài. Nhưng nó chưa kịp đứng lên thì Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã lững thững bước vào.

Thoạt đầu thấy lớp học cười đùa vui vẻ, nhỏ Hạnh chẳng biết ắt giáp gì liền nhoén miệng cười theo. Nhưng đến khi bước lại chỗ ngồi, thấy Tần mặt nhăn mày nhíu vẻ đau khổ, nhỏ Hạnh liền tròn xoe mắt:

- Có chuyện gì thế hở Tần?

Tần lúc lắc đầu không đáp, nhưng mặt nó nhăn lại càng nhăn.

Nhỏ Hạnh chưa kịp gắng hỏi thêm thì Tiểu Long đã gọi giật:

- Hạnh! Nhìn trên bảng kia!

Nhỏ Hạnh lập tức đảo mắt lên bảng. Hình vẽ bơi bác và hai câu thơ bên dưới đập vào mắt làm Hạnh sững sờ. Trong một thoáng nó như không tin vào những gì mình nhìn thấy. Môi run run, nó quay nhìn khắp lớp:

- Bạn nào đã vẽ và viết những lời này thế?

Câu hỏi của nhỏ Hạnh như rơi vào khoảng không. Thay cho tiếng đáp là những tràng cười rúc rích.

Nhỏ Hạnh quay nhìn Lâm bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Lâm phải không?

- Bậy! – Lâm nhún vai – Tôi vẽ xấu nhất lớp, làm gì vẽ được một cái đầu đẹp như thế!

Giọng điệu bốn cột của Lâm khiến nhỏ Hạnh tức sôi. Nhưng sợ thằng độc mồm độc miệng này nói năng vung vít khiến Tần buồn thêm, nó đành phớt lờ quay sang đứa khác.

- Hay là bạn? – Nhỏ Hạnh nhìn xoáy vô mặt Quốc Ân.

Như đã chuẩn bị sẵn, Quốc Ân vác mặt lên trời, giọng khinh khỉnh:

- Nói ầu ăn đòn ráng chịu à ghen!

- Cái gì? – Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt – Bạn dọa tôi hả?

Mặt Quốc Ân vẫn nhon nhon:

- Thằng này nói là làm, chưa từng học qua chữ “dọa”!

Quốc Ân vừa nói xong, ở dãy bàn cuối lớp vang lên một tiếng “rầm” văng óc. Tiểu Long đấm tay xuống mặt bàn, hừ giọng:

- Dọa hay không dọa còn phải chờ so cái đầu mày với cái bàn này xem cái nào cứng hơn cái nào đã!

Quốc Ân dọa nhỏ Hạnh chỉ là dọa suông. Còn Tiểu Long dọa Quốc Ân có kèm theo nắm tay bằng sắt. Quốc Ân có thể chưa học qua chữ “dọa” nhưng chắc chắn đã từng học qua chữ “sợ”. Vì vậy, Tiểu Long vừa lên tiếng, nó lập tức nín bặt. Tất nhiên để đỡ ngượng, trước khi “rút lui trong danh dự”, nó cố “hừm hừm” vài tiếng ghen ghen trong cổ họng ra cái điều ta đây hôm nay số mũi nên đành phải tạm dừng chương trình đấu khẩu chứ chẳng phải vì sợ gì thằng nào, dù thằng đó có là đệ nhị đẳng huyền đai taekwondo như Tiểu Long đi chăng nữa!

Nhỏ Hạnh dĩ nhiên chẳng quan tâm đến thái độ màu mè của Quốc Ân. Nó đưa mắt nhìn Quói Lương:

- Hình trên bảng có phải do bạn vẽ không?

- Chuyện đó chẳng liên quan gì đến bạn! – Quói Lương hừ mũi – Bạn đâu phải là công an mà giờ giọng điều tra!

- Nhưng Hạnh là lớp phó!

Quói Lương nhếch mép:

- Bạn chỉ là lớp phó học tập thôi! Đây đâu phải chuyện học tập!

- Thế lớp trưởng và lớp phó trật tự thì có thể “giọng điều tra” được không?

Giọng nói đồng dục của Minh Vương đột ngột vang lên ngoài cửa lớp khiến không chỉ Quới Lương mà cả những đứa khác cũng giật mình quay đầu nhìn ra.

Lớp trưởng Xuyên Chi cầm cuốn sổ gọi tên và ghi điểm cùng lớp phó trật tự Minh Vương tay ôm hộp phấn đang từ ngoài cửa tiến vào. Ngay giờ đứng ngoài hành lang âm thầm quan sát, Xuyên Chi và Minh Vương đã nắm rõ những diễn biến đang xảy ra trong lớp.

Quới Lương đang hùng hù hỏ hỏ bỗng chốc xụi lơ. Câu hỏi của Minh Vương lớn đến mức lớp bên cạnh cũng còn nghe thấy, vậy mà Quới Lương làm như mình điếc đặc. Nó vờ cúi đầu vào ngăn bàn lục lục tìm tìm gì đấy.

Nhỏ Xuyên Chi khẽ liếc hình vẽ trên bảng rồi quay xuống lớp, lắc đầu:

- Người tử tế không bao giờ nỡ đem bệnh tật của người khác ra để châm chọc! Bạn nào hành động như vậy thật là vô ý thức!

Minh Vương quắc mắt ngó quanh.

- Nếu “tác giả” không nhận thì không những vô ý thức mà còn thiếu dũng cảm nữa!

Xuyên Chi và Minh Vương không lên tiếng còn đỡ. Tụi nó nổi cáu nặng lời như vậy khiến thủ phạm càng trốn kỹ.

Trong khi bầu không khí trong lớp đang căng thẳng vì sự xuất hiện của lớp trưởng và lớp phó trật tự thì Quý ròm ôm cặp bước vào. Chỉ nhìn thoáng qua, Quý ròm đã biết ngay mọi chuyện. Vừa nhét cặp vào ngăn bàn, Quý ròm vừa bô bô:

- Chẳng cần điều tra cũng biết bức hình này do thằng Lâm vẽ!

Câu nói của Quý ròm khiến thằng Lâm đang ngồi cạnh nháy dưng:

- Tao không giỡn với mày à ghen!

Quý ròm nhún vai:

- Tao thèm vào giỡn! Nét chữ trên bảng không phải của mày chứ của ai?

- Không phải chữ tao! – Lâm tái mặt – Mày đừng có nói bậy!

Lập tức những tiếng xì xào vang lên:

- Đúng rồi! Chữ này đúng là chữ thằng Lâm!
- Không phải đâu! – Một đứa cãi – Tao nghĩ đây là chữ thằng Quý ròm!

Câu nói lọt vào tai khiến Quý ròm nghiêng răng ken két. Giọng vừa rồi đích thị là giọng thằng Quới Lương! Hai đứa này cùng một giuộc, chúng định âm mưu chống lại mình đây! Quý ròm tức tối nhủ bụng, mặt nó bỗng chốc sa sầm.

Nhưng Quý ròm chưa kịp ngoác miệng “phản kích” thì thầy Hiếu đã bất thần hiện ra ngay trước cửa.

CHƯƠNG 4

Sự xuất hiện của thầy Hiếu khiến lớp học đang ồn ào bỗng chốc im phất.

Lớp trưởng Xuyên Chi lật đặt hắng giọng:

- Học sinh nghiêm!

Trước những bộ mặt hiền lành vò vẹt của đám học trò đang đứng thẳng người như những cây cột nhà kia, thầy Hiếu chậm rãi bước lại chiếc bàn kế cửa sổ.

Khi thầy rào ngang qua trước bảng đen, cả mấy chục trái tim không hên mà cùng giật thon thót.

Nhưng thầy Hiếu không nhìn thấy hình vẽ và những câu thơ trên bảng. Mắt nhìn tới trước, chân bước những bước thật thẳng, thầy ung dung tiến lại chỗ ngồi quen thuộc của mình.

Đặt chiếc cặp da trên bàn, thầy đưa mắt nhìn xuống lớp, khoan thai vẩy tay:

- Các em ngồi xuống!

Nhỏ Xuyên Chi nhanh nhẩu ứng tiếng hô:

- Học sinh nghỉ!

Cả lớp lục đục ngồi xuống, bụng nom nóp. Cái hình vẽ bơi bác kia vẫn còn sò sò trên bảng thì chưa thể gọi là tai qua nạn khỏi được!

Trong khi đứa nào đứa nấy bụng lo ngay ngáy thì thầy Hiếu đột ngột gọi:

- Tần, đứng dậy!

Tần rụt rè đứng lên, mặt còn lấm la lấm lét chưa kịp mở miệng thưa gửi, thầy Hiếu đã cau mày:

- Sao em lại đội mũ trong lớp?

- Dạ... dạ thưa thầy...

Tân ấp a ấp úng một hồi vẫn không đủ can đảm giải thích nguyên nhân việc đội mũ của mình. Trong giờ toán hôm qua, thấy thầy Hiếu không rầy la hay hỏi han gì về chuyện nó đội mũ trong lớp, Tân tưởng thầy đã biết “nỗi khổ thầm kín” của nó. Hoá ra hôm qua do mãi giảng bài nên thầy không để ý đó thôi.

Cũng như thầy Đang giám thị, thầy Hiếu không nhẫn nại nổi trước thái độ lùng khùng khó hiểu của Tân. Thầy hừ mũi:

- Em còn chưa chịu bỏ chiếc mũ xuống hả?

Tân chớp chớp mắt, miệng mếu xệch. Nó ngần ngừ một thoáng rồi đưa tay lên giật phắt chiếc mũ ra khỏi đầu.

- O! – Cái đầu trọc lóc, xanh xanh đỏ đỏ của đứa học trò vừa lộ ra, thầy Hiếu không nén được tiếng kêu sùng sốt – Đầu em làm sao thế?

Quốc Ân láu táu vọt miệng:

- Thưa thầy, đầu bạn Tân bị ghê đấy ạ!

Lâm nhăn nhó hùa theo:

- Mấy bữa nay vi trùng ghê bò lúc nhúc khắp lớp mình, thầy ơi!

Thầy Hiếu nghiêm mặt trừng mắt nhìn Lâm rồi đứng lên khỏi chỗ, thầy thông thả bước xuống dãy bàn cuối lớp, nhỏ nhẹ hỏi:

- Em bị thế này lâu chưa?

- Thưa thầy, đã nửa tháng nay ạ! – Tân lí nhí – Bác sĩ bảo đây là một thứ nấm nằm dưới lớp biểu bì...

- Bác sĩ bảo em hớt tóc như thế này ư?

- Dạ! – Tân ngượng ngùng đáp, mặt ửng đỏ – Bác sĩ bảo trời nóng, mồ hôi ra nhiều, cần phải cạo đầu để xức thuốc và da được khô ráo. Có như vậy bệnh mới chóng lành ạ!

- Thì ra thế! – Thầy Hiếu gật gù – Nhưng nếu vậy thì lẽ ra em không nên

đội mũ trùm chụp mới phải! Cần để đầu trần cho nó thông thoáng!

- Em cũng biết thế, thưa thầy! – Tần nuốt nước bọt và nói một cách khó khăn – Ở nhà em luôn để đầu trần, em chỉ đội mũ khi đi học thôi!

Câu giải thích của Tần gần như không giải thích gì cả. Ý nghĩa của câu nói mơ hồ đến mức thầy Hiếu định hỏi lại tại sao có sự khác biệt khi ở nhà và khi đến lớp. Nhưng câu hỏi chưa kịp thốt ra khỏi miệng, thầy bỗng sực hiểu. Chắc chắn đứa học trò tội nghiệp của thầy không dám phơi chiếc đầu trọc lóc và đầy ghẻ ra trước mặt bạn bè chỉ vì mắc cỡ! Hồi bé, thầy cũng thế thôi! Chẳng cần phải ghẻ, chẳng cần phải cạo đầu, chỉ với chiếc mũn cóc nơi tay thôi, lúc nào thầy cũng phải che che giấu giấu một cách khổ sở vì sợ lũ bạn nghịch tinh trêu chọc!

Hiểu ra cái lý do khó nói đó rồi, thầy Hiếu dịu dàng đặt tay lên vai Tần, khẽ bảo:

- Thôi được, em cứ việc đội mũ! Thầy sẽ giải thích với ban giám hiệu về trường hợp của em!

- Thưa thầy! – Nhỏ Xuyên Chi buột miệng – Hôm qua, thầy giám thị đã cho phép bạn Tần đội mũ trong giờ học rồi ạ! Thầy giám thị còn bảo bạn Tần chuyển xuống ngồi ở bàn cuối để... tiện việc đội mũ nữa đấy ạ!

Lời thông báo ngộ nghĩnh của nhỏ Xuyên Chi làm thầy Hiếu bật cười:

- Lại thế nữa cơ đấy! Thôi được, nếu thầy giám thị đã đồng ý, thầy chẳng cần phải báo với ban giám hiệu nữa!

Rồi thầy hắng giọng dặn Xuyên Chi:

- Còn em, em nên thông báo về trường hợp của bạn Tần cho các thầy cô khác biết sớm để tránh xảy ra tình trạng hiểu lầm như thầy vừa rồi!

Nói xong, thầy quay người bước trở lên bục giảng.

Ngay trong lúc đó, thầy Hiếu không bao giờ ngờ cái cử động nhẹ nhàng của mình lại khiến cả lớp đồng loạt nín thở như thể không phải thầy đang quay người lên bục mà đang quay... nòng súng đại bác vào chính lớp học vậy!

Thủ phạm bí mật của trò tai ác này run bắn cả người đã đành, ngay cả những đứa vô can cũng có cảm giác máu trong người mình chợt đông

cứng lại.

Và đúng như nỗi lo ngại thấp thỏm của lũ học trò, đang vui vẻ, cặp lông mày của thầy Hiếu bỗng nhăn tít khi ánh mắt bất ngờ chạm phải hình vẽ và những câu thơ trên bảng.

- Em nào? – Giọng thầy thoát danh lại – Em nào là tác giả của trò lếu láo này?

Hệt như bầu trời trước cơn giông, không khí trong lớp thoáng mắt đã căng như một sợi dây đàn. Không một tiếng đáp, kẻ thính tai như thể nghe rõ tiếng ruồi bay. Thính tai hơn chút nữa có thể nghe được cả tiếng mấy chục cái trống ngực đang đập rộn.

- Em nào?

Thầy Hiếu lại gằn giọng, ánh mắt thầy quét dọc các dãy bàn đầy giận dữ.

Chạm phải ánh mắt của thầy, tác giả của hình vẽ bôi bác kia vội cúi đầu xuống, bụng tự nguyên rủa toi bồi: Mình ngu ời là ngu! Khi này nhân lúc thầy nói chuyện với thằng Tân, nếu mình vờ chạy lên lau bảng thì có phải mọi chuyện đã êm xuôi rồi không! Nhưng khổ nỗi, khi thủ phạm nghĩ ra được điều đó thì đã quá muộn.

Thầy Hiếu lúc này đã giận lắm. Thầy quay sang lớp trưởng Xuyên Chi:

- Xuyên Chi! Em có biết bạn nào là thủ phạm của chuyện này không?

Nhỏ Xuyên Chi liếc cặp môi khô rang:

- Thưa thầy, không ạ! Khi này Hạnh, Minh Vương và em đều có hỏi nhưng không bạn nào chịu nhận!

Thầy Hiếu đảo mắt nhìn quanh một lần nữa rồi lắc đầu trở về chiếc bàn kế cửa sổ, lặng lẽ ngồi xuống.

Thấy vậy, nhiều cái miệng nhè nhẹ thở ra, nghĩ rằng thầy quá chán nản nên chẳng buồn tra cứu “vụ án” này nữa.

Nhưng tất cả đã quá vội mừng. Thầy thù người ra một lúc ngồi nhóm người lên, quắc mắt:

- Cả lớp đứng hết dậy!

Cả lớp lập tức rầm rập đứng lên. Những cặp chân rục rịch, những đôi mắt nhìn nhau lo lắng.

Thầy Hiếu nhìn xoáy vào từng gương mặt, giọng chậm rãi nhưng rõ ràng, kiên quyết:

- Nếu không em nào chịu nhận, cả lớp sẽ đứng đến hết giờ toán hôm nay!

Thầy vừa nói xong, cả chục cái miệng thở dài thườn thượt. Nhưng vẫn không cái miệng nào lên tiếng nhận lỗi.

Xuyến Chi, nhỏ Hạnh, Minh Vương và lớp phó lao động và văn thể mỹ Vành Khuyên, những đứa trong ban cán sự lớp mặt mày tiu nghỉu như mèo bị cắt tai.

Nhỏ Hạnh quay sang Tiểu Long, giọng ầm ức:

- Thật tức chết đi được!

Tiểu Long nhún vai:

- Thủ phạm chắc chắn là một trong mấy đứa Hạnh hỏi vừa rồi chứ không ai!

Nhỏ Hạnh lăm bắm:

- Dám làm mà không dám chịu, để cả lớp bị phạt oan, thật là tồi tệ!

Thầy Hiếu có vẻ không buồn để ý đến những tiếng xì xào vẳng lên từ các dãy bàn. Sau khi “tuyên án”, thầy cầm lên viên phấn bước lại trước bảng, chuẩn bị cho học trò chép bài học mới.

Nhưng dường như chưa hết buồn bực, vừa đưa tay lên thầy lại hạ ngay xuống và quay mình lại, nói bằng giọng phiền muộn:

- Để các bạn bị phạt vì mình, em nào đã vẽ và viết những câu thơ kia hãy nghĩ lại xem hành động của mình có đẹp hay không!

Thầy Hiếu nói y hệt những lời nhỏ Hạnh vừa làu bàu với Tiểu Long. Tiểu Long liền huých vào tay bạn:

- Tư tưởng lớn gặp nhau, thích nhé!

Tiểu Long bảo “thích nhé” nhưng nhỏ Hạnh chả “thích” tí ti nào cả. Lòng nó lúc này đang nặng như chì. Nghe bạn trêu, nó không “thích” cũng không cười, chỉ hậm hực:

- Hạnh mà biết được đũa nào...

Nhỏ Hạnh chưa nói dứt câu thì Quý ròm đột ngột gio tay. Không biết có phải vì chơi thân với nhỏ Hạnh hay không mà cô bạn gái vừa đòi biết thì Quý ròm đã cho nó biết liền. Trước ánh mắt tò mò của mọi người, Quý ròm rụt rè mở miệng:

- Thừa thầy...

- Gì đó em?

Thấy đũa học trò cưng của mình lên tiếng, thầy Hiếu ngạc nhiên dịu giọng hỏi.

Quý ròm ấp úng:

- Thừa thầy, chính em đã... vẽ và viết những câu thơ kia ạ!

Thầy Hiếu chưng hửng:

- Em nói sao?

Thú nhận của Quý ròm quả làm thầy sững sốt đến đờ người. Thầy không thể tin được người học trò giỏi giang được mọi người xưng tụng là “thần đồng toán” của thầy lại là thủ phạm của trò lếu láo kia. Hơn nữa, thằng Quý ròm của thầy xưa nay vẫn là đứa tâm địa hiền lương, thỉnh thoảng cũng nghịch ngợm quậy phá nhưng tuyệt nhiên không bao giờ nở cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác. Vậy mà cái đứa tử tế đó hôm nay lại làm một chuyện động trời như vậy bảo thầy không bàng hoàng sao được!

Mà không chỉ riêng thầy ngỡ ngàng. Lũ bạn trong lớp nhiều đứa cũng há hốc miệng trước lời nhận tội của Quý ròm.

Tiểu Long thu nắm tay quẹt qua quẹt lại muốn rớt cả mũi, nhăn nhó nói:

- Cái thằng ròm này bữa nay nó làm sao vậy hả?

- Long đừng có phát hoảng lên như thế! – Nhỏ Hạnh đẩy gong kính lên sống mũi, giọng điềm tĩnh – Chắc chắn thủ phạm vụ này không phải là Quý!

Tiểu Long ngo ngác:

- Nếu không phải nó làm, việc quái gì nó phải nhận vợ vào mình như thế?

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Điều đó đợi đến giờ ra chơi mình sẽ hỏi Quý! Biết đâu Quý chẳng muốn chơi trò “Lê Lai cứu chúa”!

- Ý Hạnh nói là Quý làm như vậy là để cả lớp khỏi bị phạt hay sao?

Lần này thì nhỏ Hạnh không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Cái gật đầu của cô bạn chả làm Tiểu Long thoải mái chút xíu nào. Nó hừ mũi cau có:

- Ngốc ơi là ngốc! Làm vậy có khác nào cứu cho tên thủ phạm hèn nhất kia “một bàn thua trông thấy”!

Thấy Tiểu Long sốt ruột cần nhằn, nhỏ Hạnh định lên tiếng trấn an bạn nhưng vừa hé môi nó đã vội ngậm ngay lại.

Thầy Hiếu sau một phút kinh ngạc, lại trầm giọng giục, có vẻ như thầy vẫn chưa tin vào lời thú nhận của Quý ròm:

- Sao, em trả lời đi chứ! Có phải đúng là em đã làm những chuyện này không?

- Dạ, đúng ạ! – Quý ròm liếm môi, lí nhí đáp.

Lần này, lời khẳng định rõ ràng của đứa học trò cứng khiến thầy tin rằng mình không nghe nhầm. Từ ngỡ ngàng, thầy chuyển qua hoang mang, và cuối cùng là giận dữ.

- Sao em lại làm thế? – Giọng thầy rít lên – Em có biết đó là những chuyện người tử tế không bao giờ làm không?

- Dạ, biết ạ! – Quý ròm vừa đáp vừa cúi đầu tránh ánh mắt phần nộ của thầy.

- Biết sao em còn làm? – Giọng thầy Hiếu mỗi lúc một nghiêm khắc.

- Thưa thầy, lúc đầu em tưởng đó chỉ là... đùa chơi ạ...

Nói chưa dứt câu, nghe thầy hừ một tiếng cái kinh, Quý ròm hoảng vía liền vội vã nói thêm:

- Thưa thầy, từ nay em không dám nữa ạ!

Định mắng thêm vài câu nặng nề, nhưng nghe đứa học trò nhận lỗi với giọng thành khẩn, ăn năn, thầy Hiếu không buồn quát tháo nữa.

- Thôi được! – Thầy thở dài, về mệt mỏi – Em đứng đó cho đến giờ ra chơi, còn các em khác ngồi xuống!

Lệnh ân xá vừa được ban ra, cả lớp thở đánh phào. Đứa nào đứa nấy vội vã ngồi xuống, mặc dù trên gương mặt của đa số nổi thẳng thốt về những gì vừa xảy ra vẫn còn chưa tan biến.

Dĩ nhiên Quý ròm vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ cam chịu. Nhưng như vậy vẫn chưa yên thân. Thầy Hiếu nhìn thẳng vào mặt nó, nghiêm giọng tiếp:

- Em xin lỗi bạn Tần đi!

Quý ròm quay đầu xuống chỗ Tần ngồi, cố tránh ánh mắt của Tiểu Long và nhỏ Hạnh, giọng líu ríu:

- Tần cho mình... xin lỗi...

Thầy Hiếu có vẻ hài lòng về sự mau mắn của Quý ròm. Thái độ phục thiện của đứa học trò đại dốt khiến thầy cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Thầy mỉm cười, hai tay xoa vào nhau, đang định quay lên bắt đầu bài học thì Tần thành linh đứng dậy:

- Thưa thầy, bạn Quý chẳng có lỗi gì trong chuyện này ạ!

Câu nói của Tần khiến cả lớp sững sốt. Ở trên bảng, thầy Hiếu ngó người ra:

- Em nói gì lạ thế?

Tần nuốt nước bọt, tay mân mê vành mũ:

- Thưa thầy, em nghĩ hình vẽ và những câu thơ trên bảng không phải do bạn Quý!

Thầy Hiếu càng ngần ngại:

- Không phải bạn Quý? Thế thì ai?

- Thưa thầy, em... không rõ ạ!

Tần đáp bằng giọng bối rối. Tần không rõ thật. Nhưng tự trong thâm tâm nó không tin Quý ròm là thủ phạm. Quý ròm chơi thân với Tiểu Long và nhỏ Hạnh. Hôm qua, khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh tình nguyện xuống ngồi chung với nó, chính Quý ròm nằng nặc đòi đi theo, bắt chấp những đứa khác đang tìm cách xa lánh bệnh ghê của nó. Cũng hôm qua, trong giờ ra chơi, Quý ròm đã thản nhiên cầm lấy ly nước chanh nó đưa mà không hề úy kỵ. Quý ròm không sợ vi trùng ghê. Quý ròm chỉ sợ nó buồn. Một đứa như vậy không thể nào là tác giả của hình vẽ và những câu trêu ghẹo đầy ác ý kia!

Nhưng thầy Hiếu lại không đọc được những suy nghĩ trong đầu Tần. Thầy không bằng lòng với cách trả lời vu vơ của nó. Thầy nhíu mày:

- Nếu bạn Quý không phải là thủ phạm tại sao bạn ấy lại nhận tội?

Câu hỏi vặn của thầy làm Tần cứng họng. Nãy giờ nó cũng đang ngờ ngác không biết tại sao Quý ròm lại hành động như vậy. Nó tự hỏi, nó còn không giải thích được. Thầy Hiếu hỏi, đương nhiên nó phải ngậm tậm.

Tần im lặng khiến lớp học im lặng theo. Thắc mắc của thầy cũng là thắc mắc chung của cả lớp, do đó đứa nào đứa nấy cố vênh tai chờ thầy Tần trả lời.

Nhưng Tần vẫn đứng tro như phỗng.

CHƯƠNG 5

Rốt cuộc người mở miệng không phải là Tần.

- Thừa thầy, chính em...

Quý ròm ập úng lên tiếng, nó cố tìm cách phá tan bầu không khí nặng nề đang bao phủ lớp học.

Nhưng Quý ròm chưa kịp nói hết câu, thầy Hiếu đã hừ mũi cắt ngang:

- Thầy không hỏi em! Em cứ đứng yên đó!

Cảnh cáo Quý ròm một câu, thầy tiếp tục xoáy mắt vào gương mặt hoang mang của Tần:

- Sao, em tìm ra câu trả lời chưa?

- Dạ... dạ...

Tần hết xoay xoay vành mũ lại ngượng ngịu hạ tay xuống sờ rầm trên mặt bàn, miệng lắp ba lắp bắp.

Trong khi thầy Hiếu đang định ra hiệu cho Tần ngồi xuống thì nhỏ Hạnh vụt đứng lên:

- Thừa thầy, bạn Tần không rõ nhưng em rõ ạ!

Thầy Hiếu nhướn mắt:

- Em rõ thủ phạm là ai sao?

- Thừa thầy, không ạ! – Nhỏ Hạnh chớp mắt – Nhưng em rõ tại sao bạn Quý lại làm thế!

Rồi không đợi thầy hỏi tiếp, nhỏ Hạnh nhanh nhẩu nói ngay:

- Sở dĩ bạn Quý đứng ra nhận tội là vì không muốn cả lớp phải bị phạt ạ!

Lời nhỏ Hạnh vừa thốt ra, cả lớp bỗng dậy lên tiếng xì xào. Nhiều cặp mắt nhìn nhau bán tín bán nghi. Thầy Hiếu bỗng dưng ra lúng túng. Thầy phân vân hỏi:

- Em căn cứ vào đâu mà nói thế!

- Thưa thầy, em chẳng căn cứ vào đâu ạ! – Nhỏ Hạnh bồi rỗi hăng giọng – Nhưng chơi thân với bạn Quý nên em biết! Bạn ấy chẳng bao giờ làm những trò như thế!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, lớp trưởng Xuyên Chi liền đứng dậy:

- Thưa thầy, em cũng nghĩ như thế ạ! Những câu thơ và hình vẽ trên bảng không thể là của bạn Quý!

- Em cũng nghĩ như bạn Hạnh và bạn Xuyên Chi, thưa thầy! – Minh Vương vội vã bổ sung.

Thầy Hiếu chưa kịp phản ứng trước diễn biến bất ngờ này thì Tiểu Long cũng đã đứng lên khỏi chỗ ngồi:

- Em cũng vậy, thưa thầy!

- Các em ngồi xuống đi! – Thầy Hiếu lật đật xua tay, rồi quay sang Quý ròm vẫn đang đứng im lìm nãy giờ theo mệnh lệnh của thầy, thầy nghiêm nghị nói – Thầy hỏi em một lần nữa! Những câu thơ và hình vẽ trên bảng có phải là hành vi của em không?

Khác hẳn với vẻ dứt khoát ban đầu, lần này Quý ròm bỗng ngập ngừng. Sự bênh vực của thằng Tần nạn nhân, của Tiểu Long và những đứa trong ban cán sự lớp khiến nó vô cùng cảm kích. Bây giờ nếu cứ khẳng định nhận tội vào mình, có khác nào nó làm cho những đứa này phải bẽ mặt! Nhưng đã lỡ nói ra như thế trước mặt thầy Hiếu, bây giờ muốn phủ nhận tuốt tuột quả không dễ mở miệng, trừ phi chính thủ phạm thật sự của vụ này tự giác chường mặt ra. Nhưng khổ nỗi, cái tên hèn nhát đó chẳng có vẻ gì muốn trở nên một người dũng cảm. Nó cứ im ru bà rù.

Quý ròm đảo mắt một vòng, dừng lại khá lâu ở thằng Lâm đáng nghi đang ngồi sát rạt bên cạnh nó rồi thở dài chép miệng:

- Thưa thầy, chính là... của em ạ!

Câu trả lời của Quý ròm gây ra những phản ứng trái ngược nhau. Những đứa vô can ngần ngại, những đứa giấu mặt thở phào, còn những đứa vừa rồi lên tiếng thanh minh cho nó thì mặt mày méo xẹo.

Ngay cả thầy Hiếu cũng không biết là mình nên vui hay nên buồn trước lời khẳng định ngoài mong đợi của Quý ròm. Thầy nhún vai nói với cả lớp:

- Các em đều nghe thấy cả rồi đấy! Em Quý vẫn thừa nhận hành vi sai trái đó là của mình, trong khi các em khác chẳng có chứng cứ nào cho thấy là em Quý vô tội! Như vậy...

Thầy Hiếu mới nói đến đó thì một bóng người thành linh đứng phắt dậy:

- Thưa thầy...

Thầy ngạc nhiên nhìn đứa học trò vừa lên tiếng:

- Gì thế Dưỡng?

Dưỡng khụt khịt mũi một hồi vẫn chưa nói tiếp được. Sau khi đứng lên, nó chột lộ vẻ ngần ngại và nhón nhác dòm quanh.

Vẻ luống cuống của nó khiến thầy Hiếu không khỏi cau mày:

- Sao? Có chuyện gì thế?

- Thưa thầy...

Dưỡng lúng túng, mặt mày căng thẳng.

Quói Lương chột cười hê hê:

- Thưa thầy, bạn Dưỡng định thú nhận tội trạng của mình đấy ạ!

Thầy Hiếu chưa kịp hỏi thì Dưỡng đã cuống quýt:

- Thưa thầy, bạn Quói Lương nói bậy đấy ạ! Em chỉ muốn nói là em có thể... có thể... chứng minh bạn Quý không phải là tác giả... tác giả...

- Thầy hiểu rồi! – Thầy Hiếu sốt ruột cắt ngang – Thế em chứng minh bằng cách nào? Em có chứng cứ gì không?

- Chúng có hả? – Mặt Dương nghệt ra – Thưa thầy, em không có chứng cứ gì cả ạ!

Sự xuất hiện đột ngột của thằng Dương trong thời điểm nóng bỏng của “vụ án” làm cả lớp nín thở. Đứa nào đứa nấy tròn xoe mắt theo dõi. Nhưng lối ăn nói lòng vòng và ngờ ngoáy của nó khiến khán giả muốn khóc thét.

Thầy Hiếu thở hắt ra một hơi:

- Thế em chứng minh bằng cách nào?

Dương gãi tai:

- Thưa thầy, em chẳng chứng minh bằng cách nào cả...

Thầy Hiếu nghe đầu mình kêu ong ong. Lối diễn đạt mù mờ của Dương làm thầy chợt nghĩ hay là đứa học trò này cố ý giỡn mặt mình. Nhưng Dương không để thầy nghĩ ngợi lâu. Nó ngập ngừng nói tiếp:

- Nhưng chính mắt em nhìn thấy những bạn nào vẽ hình và viết những câu thơ...

Thầy Hiếu sững sốt:

- Sao lại những bạn?

- Thưa thầy, có tất cả là hai bạn ạ! – Dương gãi cổ – Bạn Quốc Ân vẽ hình, còn bạn Lâm đề thơ!

Tổ cáo của Dương chẳng khác nào một quả bom ném ra giữa lớp. Tất cả các cặp mắt không hẹn mà cùng nhất loạt hướng về hai nhân vật vừa bị nêu tên kia.

- Lâm! Quốc Ân! Hai em đứng dậy! – Thầy Hiếu gằn giọng.

Lâm và Quốc Ân nơm nớp đứng dậy.

- Thưa thầy! – Vừa thẳng người, Lâm đã hấp tấp mở miệng – Thầy đừng tin những lời bịa đặt của bạn Dương ạ! Hôm trước bạn ấy mượn quả bóng, em không cho...

Nhưng Lâm chưa kịp chống chế hết câu đã lập tức xuôi xị. Giọng nói rành rọt của nhỏ Hiền Hòa đã chặn ngang họng nó:

- Thừa thầy, bạn Dưỡng không bịa đâu ạ! Chính mắt em cũng nhìn thấy bạn Lâm và bạn Quốc Ân làm chuyện đó ạ!

Chả là hồi sáng, lúc lớp học còn vắng vẻ, Lâm và Quốc Ân đã nháy nhau bày trò nghịch tinh. Chúng lượm những mẫu phấn thừa dưới chân bảng đen rồi hí hoáy đưa vẽ đưa viết, ra sức giấu cọt cái đầu nhẵn của Tần.

Trong số những đứa lèo tèo ngồi bên dưới lúc đó ngoài Hải quân và Quới Lương còn có cả Dưỡng và Hiền Hòa.

Hải quân và Quới Lương thì không kể làm gì. Cùng với Lâm và Quới Lương, hai đứa này ngay từ đầu năm học đã được liệt vào hàng “tứ quậy” trong lớp. Mặc dù cặp Lâm – Quới Lương ngày thường không “qua lại” nhiều với cặp Hải quân – Quốc Ân nhưng gặp những dịp quậy phá như thế này, tụi nó cũng sẵn sàng liên kết với nhau.

Đến lớp sớm từ lâu đã là thói quen của “tứ quậy”. Đó là thời điểm thuận lợi nhất để bày trò nghịch ngợm. Nhưng xui cho Lâm và Quốc Ân, sáng nay chúng cùng Hải quân và Quới Lương vừa đặt chân qua ngưỡng cửa đã thấy Dưỡng và Hiền Hòa ngồi lù lù trong lớp và đang loay hoay giải toán.

Chẳng biết làm sao đuổi hai con “kỳ đà cản mũi” này ra ngoài, Lâm quay xuống đe:

- Tụi mày xem thì xem nhưng không được hó hé chuyện này cho bất cứ ai đấy nhé!

Chưa yên tâm, Quốc Ân thu nắm tay dứ dứ trước mặt:

- Liệu hồn đấy!

Nhỏ Hiền Hòa dài môi:

- Xì! Ai mà thèm để ý đến chuyện của mấy bạn!

Dưỡng không nói gì. Nó tròn xoa mắt chờ xem mấy đứa này giở trò quỷ quái gì mà răn đe ghê thế.

Đến khi thấy cái đầu nhẵn nhụi của thằng Tần hiện ra trên bảng, Dưỡng không nhịn được, bụm miệng cười híc híc. Và khi thằng Lâm chưa thêm

bên dưới bức hình hai câu thơ “Cái đầu trọc lóc bình vôi. Nó đem nó úp cái nồi lên trên” thì Dưỡng ôm bụng cười gập cả người, cười chảy nước mắt nước mũi. Cái thằng Lâm lệt đệt này, nó học hành thì dở tệ mà sao làm về trêu chọc thiên hạ nó lại làm hay thế không biết! Dưỡng vừa chùi mắt vừa nghĩ, không để ý đến cái liếc xéo đầy vẻ phật ý của nhỏ Hiền Hòa bên cạnh.

Ở trên bảng, Lâm và Quốc Ân cũng khoái chí thờ phào. Sự hưởng ứng nồng nhiệt của thằng Dưỡng trước bức biếm họa và những câu thơ trào phúng của tụi nó rõ là thái độ đồng tình. Nỗi lo bị tố cáo trong thoáng chốc bay vèo đầu mất.

Vậy mà không ngờ đến phút chót Dưỡng và Hiền Hòa lại đột nhiên giở quẻ! Lâm lâm bầm tức tối. Nó cũng không hiểu tại sao hai đứa này không lên tiếng ngay từ đầu mà đợi đến khi nó và thằng Quốc Ân sắp sửa thoát nạn lại nhảy ra phá đám.

Ngay từ đầu, Dưỡng không mấy may có ý định tố cáo bọn Quốc Ân. Lúc lũ bạn lần lượt kéo nhau vào lớp và cười phá lên khi nhìn thấy hình vẽ và những câu thơ trên bảng, chính Dưỡng đã hả hê ngoác miệng cười phụ họa. Đến khi thầy Hiếu phạt cả lớp đứng suốt hai tiết toán, nó cũng bình thản đứng lên, xem đó như là một phần không thể thiếu của trò vui.

Chỉ khi Quý ròm đứng dậy tự nhận vợ lấy tội vào mình để tránh cho cả lớp khỏi bị phạt oan thì Dưỡng mới giật mình và bắt đầu cảm thấy xốn xang. Nhưng cho đến lúc đó, Dưỡng vẫn chưa quyết định nên hành động như thế nào. Sự doạ dẫm của Lâm và Quốc Ân vẫn khiến nó ớn ớn.

Mãi đến lúc thằng Tần rời Hạnh, Xuyên Chi, Minh Vương, Tiểu Long lần lượt lên tiếng bênh vực và bảo vệ cho Quý ròm một cách vô vọng thì Dưỡng đâm ra bứt rứt vô hạn. Quý ròm rõ là một đứa tốt bụng. Hôm qua nó đã chứng kiến Quý ròm thản nhiên bung ly nước chanh của thằng Tần ghê, điều mà bản thân nó không bao giờ dám làm. Và hôm nay, cũng thằng Quý ròm đó sẵn sàng gánh thay hình phạt cho cả lớp mặc dù Quý ròm không phải là thủ phạm và chắc cũng không biết thủ phạm là ai.

Trong lớp thủy chung chỉ có bốn đứa biết được bí mật này. Nhưng nhỏ Hải quân và Quới Lương dĩ nhiên không đời nào cáo giác đồng bọn.

Nhỏ Hiền Hòa là con gái, gan bằng con tép, dù muốn chắc cũng chẳng dám mở miệng mách lẻo. Rốt cuộc chỉ có nó. Nếu nó không lên tiếng, “thi sĩ” Lâm và “họa sĩ” Quốc Ân sẽ an nhiên vô sự, còn thằng Quý ròm vô can kia sẽ lãnh trọn sấm sét lên đầu. Mà nó, chẳng lẽ nó không có được một phần mười sự dũng cảm của thằng ròm kia. Đó là chưa kể, nhỏ Hiền Hòa tuy tự nó không dám nói ra sự thật nhưng nếu thấy mình cũng nhát cáy như nó, biết đâu nó chẳng xem mình bằng nửa con mắt!

Nghĩ tới nghĩ lui đến một nhòai, cuối cùng Dưỡng quyết định giành lại công bằng cho... thế giới. Nó đứng lên. Thoạt đầu, nó có hơi lập cập nhưng rồi nó bình tĩnh dần. Và đến khi nhỏ Hiền Hòa đứng lên song song bên cạnh và lớn tiếng hỗ trợ nó thì Dưỡng chẳng còn sợ trời sợ đất gì nữa.

Tất cả những điều đó có tài thánh Lâm và Quốc Ân mới hòng hiểu ra!

CHƯƠNG 6

Tiểu Long ngồi học mà mắt cứ liếc chừng lên chỗ Quý ròm đứng. À không, bây giờ thì Quý ròm đã ngồi xuống. Đúng thay cho nó lúc này là Lâm và Quốc Ân.

Tiểu Long nhìn lên chỉ thấy lưng Quý ròm, nhưng bụng nó vô cùng khoan khoái. Hành vi nghĩa hiệp vừa rồi của thằng ròm làm Tiểu Long mê toi. Là con nhà võ, nó thích những trang hiệp sĩ có tinh thần trượng nghĩa. Quý ròm tuy... ròm, nhưng việc nó đứng ra chịu phạt thay cho cả lớp rõ ràng là hành động của một tay hảo hớn.

Nhưng dù cực kỳ khoái trá, Tiểu Long vẫn không ngót bản khoăn. Nó chẳng lạ gì tính nết của Quý ròm. Bạn nó tốt thì có tốt thật, nhưng không phải là hạng người dễ dàng để cho kẻ xấu lợi dụng. Cuộc đụng độ với băng Dũng cò mới đây càng khẳng định tính không khoan nhượng của Quý ròm. Với một đứa như thế, việc hăm dọa nhận tội thay cho thủ phạm để tui thằng Lâm ung dung... sống nhơn nhơ ngoài vòng pháp luật là điều quái lạ.

Nếu còn ngồi chỗ cũ, chắc chắn Tiểu Long đã chất vấn Quý ròm ngay tút xút. Nhưng đang ngồi ở dãy bàn chót, Tiểu Long chỉ biết thắc mắc đưa mắt nhìn lên chỗ thằng ròm, bụng mong chóng đến giờ ra chơi để hỏi cho ra lẽ.

Nhưng Quý ròm làm Tiểu Long thất vọng quá xá. Trước câu hỏi của Tiểu Long, Quý ròm ưỡn ngực, láu lỉnh đáp:

- Thì tao muốn làm người hiệp nghĩa như mày chứ sao! Bạn của người hiệp nghĩa dĩ nhiên phải là người hiệp nghĩa chứ!

Thấy Quý ròm đem lời khen hào hiệp của Dế Lửa dành cho mình hôm trước ra trêu cợt, Tiểu Long đỏ bừng mặt:

- Tao không giỡn với mày à ghen! Tao hỏi thật mà mày cứ nói gì đâu không!

- Nói vậy mà mày bảo nói gì đâu không! – Quý ròm nhún vai – Chẳng lẽ tao làm vậy có gì sai?

- Sai thì không sai! – Tiểu Long lúng túng – Nhưng lỡ lúc đó thằng Dương và nhỏ Hiền Hoà không lên tiếng tố cáo thủ phạm, mày sẵn sàng đứng suốt đến hết giờ ra chơi sao?

- Chứ không lẽ thầy Hiếu còn đứng sờ sờ trên bảng mà tao lại tự tiện ngồi xuống?

Câu hỏi vắn của Quý ròm làm Tiểu Long bất giác đưa tay quẹt mũi:

- Ý tao không phải vậy! Tao muốn nói là chẳng lẽ mày sẵn sàng chịu tội thay cho thằng Lâm thật?

- Quý nói thật đi! – Nhỏ Hạnh đột ngột chen vào – Khi tự nhận mình là thủ phạm, lúc đó Quý đã biết thủ phạm thật là ai rồi phải không?

Khác với Tiểu Long, nhỏ Hạnh đặt câu hỏi quá sức rõ ràng, Quý ròm chẳng còn cách nào khác là gật đầu.

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Và Quý biết rõ đó là Lâm và Quốc Ân?

- Không! – Quý ròm mỉm cười – Lúc đó tôi chỉ nghi thằng Lâm! Tôi không nghĩ thủ phạm lại là hai người!

Tiểu Long không kèm được thắc mắc:

- Mày nghi sao mày không nói ra?

Quý ròm gọn lỏn:

- Không có chứng cứ!

Nhỏ Hạnh cười hí hí:

- Và thế là Quý quyết định chơi đòn “khổ nhục kế”?

- Ủ! – Quý ròm cũng cười – Tôi tin rằng lúc đó nếu thủ phạm không tự thú nhận thì thế nào cũng có đưa bất bình lên tiếng! Tôi chỉ không ngờ đó là Dương. Nó lạnh nhạt với thằng Tân hai ngày nay!

- Chẳng có gì là mâu thuẫn! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Dưỡng lạnh nhạt với Tần vì sợ lây ghê! Còn tố cáo những đứa nhạo báng Tần là vì không chịu nổi sự bất công!

- Ha ha! – Tiểu Long thốt nhiên ngoác miệng cười – Hóa ra đây là mưu kế của mày! Mày đã dự liệu tất cả! Vậy mà tao cứ tưởng mày là trang hiệp nghĩa, quyết đem thân mình ra chịu nạn thay cho mọi người!

- Long đừng nói thế! – Quý ròm chưa kịp phản ứng, nhỏ Hạnh đã vọt miệng – Khi hành động như vậy, dĩ nhiên Quý buộc phải dự kiến cả đến trường hợp không ai lên tiếng tố cáo thủ phạm, nghĩa là nếu chẳng may mưu kế thất bại, Quý vẫn phải gánh lấy hình phạt thay cho cả lớp thôi!

Phân tích xác đáng của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long ngẩn ngơ. Nó đặt tay lên vai Quý ròm, tên tò khóa lớp:

- Ờ há! Vậy thì mày đúng là... người hiệp nghĩa!

- Thì bạn của người hiệp nghĩa tất nhiên là người hiệp nghĩa chứ sao! – Quý ròm cười toe – Tao đã nói với mày ngay từ đầu rồi kia mà!

Quý ròm vẫn giữ cái giọng đùa đùa giễu giễu nhưng lần này Tiểu Long không nhăn nhó nữa. Nó cười nói:

- Mày hay ghê!

- Hay gì đâu!

Quý ròm nhún vai, tỉnh bơ đáp. Tất nhiên Quý ròm chỉ làm bộ thế thôi. Lời khen ngợi thật thà của Tiểu Long rõ ràng đã làm nó phồng mũi. Bằng chứng là dù cố ra vẻ thản nhiên, mặt mày nó nom vẫn hí ha hí hửng không thể tả.

Nhưng ngày hôm đó không chỉ có Quý ròm sung sướng, thằng Tần cũng sướng mê toi.

Hồi sáng lúc nó mới đặt chân vào lớp, thấy hình vẽ bôi bác và những câu thơ độc địa trên bảng, Tần có cảm giác như đang bị ai nện búa vào giữa ngực. Thêm vào đó, những tràng cười rúc rích của đám bạn không ngớt vang lên bên tai khiến nó tái tê phần nộ. Hóa ra từ ngày nó bị ghê, “loài người” không chỉ xa lánh nó mà còn tìm cách châm chọc, nhạo báng nó nữa. Tự nhiên nó thấy nó không còn giống Robinson. Robinson

bơ vơ ngoài hoang đảo, nhưng không bị ai trêu ghẹo, chế giễu. Robinson còn hạnh phúc hơn nó.

Tần cắn chặt môi, nhớ đến một bộ phim đã xem và tưởng tượng mình là thằng bé tật nguyền bị bọn trẻ độc ác ném đá trêu chọc trong phim.

Tần không tật nguyền. Nó chỉ bị ghẻ và chẳng chóng thì chầy nó sẽ hết bệnh. Nhưng cho đến khi những mụn ghẻ biến mất và tóc mọc trở lại, nó vẫn phải bấm bụng nghe những tràng cười bủa vây bốn phía.

Chỉ khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh bước vào lớp và nhỏ Hạnh tức giận cất vấn từng đứa để truy tìm thủ phạm thì nỗi buồn tủi trong lòng Tần mới dần dần nguôi bớt và nó sực nhớ ra “loài người” không phải ai cũng đáng ghét như hai tên “thi sĩ” và “hoạ sĩ” giấu mặt kia.

Và đến khi Quý ròm đột ngột đứng dậy nhận tội để lãnh chịu hình phạt thay cho cả lớp thì Tần đâm hoang mang. Bằng trực giác, nó không tin Quý ròm là thủ phạm đích thực của “vụ án” này vì vậy nó đã lên tiếng thanh minh giùm cho Quý ròm. Sự hưởng ứng đồng loạt của nhỏ Hạnh, Xuyên Chi, Minh Vương và Tiểu Long ngay sau đó khiến nó vô cùng cảm động.

Nhưng điều khiến Tần ngạc nhiên nhất và khiến nó cảm thấy được an ủi nhiều nhất là việc thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hoà ngang nhiên đứng dậy tố cáo những đứa đã “hãm hại” nó.

Dưỡng và Hiền Hoà là hai đứa ngồi cùng bàn với Tần trước đây. Nhưng từ khi Tần bị ghẻ và phải xuống ngồi ở dãy bàn cuối lớp theo đề nghị của thầy Đang giám thị thì hai đứa này đâm ra lạnh nhạt với nó. Hôm qua gặp nó trong căng-tin, Dưỡng vờ như không trông thấy. Nhỏ Hiền Hoà khá hơn, niềm nở bắt chuyện nhưng khi nó mời nước thì Hiền Hoà không dám cầm ly vì sợ lây ghẻ. Thái độ xa lánh và đề phòng của hai đứa này làm Tần vừa thẹn, vừa tức. Nó tự nhủ sau này hết ghẻ có về lại chỗ ngồi cũ nó cũng nhất quyết không thèm nói chuyện với hai đứa này. Đang hằm hè trong bụng như thế, dùng một cái Dưỡng trước, Hiền Hoà sau cả hai lần lượt đứng lên vạch trần những âm mưu của thằng Lâm và thằng Quốc Ân bảo Tần không sừng sốt sao được!

Chỉ trong chớp mắt, Tần không cảm thấy nó là thằng bé tật nguyền bị xua đuổi trong phim nữa. Nó cũng chẳng thấy nó giống Robinson tí ti ông cụ nào. Nó có nhiều bạn. Và là những bạn tốt.

Đang mười phần phần khởi, giờ ra chơi Tần hào phóng hơn hẳn ngày thường. Nói như vậy có nghĩa là ngày thường Tần đã là đứa hào phóng. Nhà nó thuộc loại khá giả. Túi nó lúc nào cũng rủng rỉnh, thừa sức đãi bạn bè ăn uống mệt nghỉ. Và hôm nay, những đứa bị Tần làm cho “mệt nghỉ” đó là Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh. Nó cũng muốn chiêu đãi cả Minh Vương và nhỏ Xuyên Chi nhưng hai đứa này thường ít bén mảng đến căng-tin.

Ngồi kế bàn của Tần lúc này vẫn là Dương và nhỏ Hiền Hoà. Nhưng Tần vẫn không dám mời hai đứa này ăn chè hay uống nước. Dù rất cảm kích về chuyện vừa rồi trong lớp, Tần vẫn chưa quên thái độ úy kỵ của hai đứa này đối với mình hôm qua, vì vậy Tần chỉ nhoẻn cười thân thiện thay cho lời mời cứ chực thốt ra ngoài cửa miệng.

Sự do dự của Tần suy cho cùng là hoàn toàn đúng đắn. Bởi khi xảy ra câu chuyện sau đây thì Tần tin chắc Dương quả vẫn muốn né tránh mình.

CHƯƠNG 7

Câu chuyện liên quan đến thằng Tần bắt nguồn từ một trò chơi xoay quanh một vật tròn tròn có tên là bóng đá.

Chả là trong giải bóng đá vô địch toàn trường sắp kết thúc, đội bóng lớp 8A4 là một trong hai đội lọt tới trận chung kết. Đội còn lại là đội của lớp 9P2.

Việc đội bóng lớp 8A4 vào sâu như thế không phải là điều gì đáng ngạc nhiên. Ngay từ năm còn học lớp bảy, “mũi tên vàng” Quý ròm đã được coi là tiền đạo nguy hiểm nhất của trường Tự Do và thường xuyên có tên chính thức trong đội tuyển trường. Có Quý ròm đứng trong đội hình, đội 8A4 trở nên đáng gờm với bất cứ đội bóng nào, kể cả các đội đàn anh lớp chín.

Tất nhiên, như người ta thường nói “một con én không làm nên mùa xuân”, một mình Quý ròm không làm nên cả đội bóng. Sở dĩ đội bóng lớp 8A4 kiêu ngạo bởi ngoài “Mũi tên vàng” Quý ròm ra, đội bóng còn có những “danh thủ” khác nữa.

Đá cặp với Quý ròm trên hàng tiền đạo là Hải quân. Hải quân thể lực sung mãn, cú sút không hiểm hóc bằng Quý ròm nhưng mạnh như búa bổ, thủ môn dõ muốn chồn tay. Hàng tiền vệ có Lâm và Minh Vương. Lâm nhanh nhẹn và láu lỉnh, chuyền bóng khá chính xác, có nhiệm vụ mớm bóng cho Quý ròm và Hải quân. Minh Vương trầm tĩnh, đánh đầu giỏi, đá hơi lùi để hỗ trợ cho hai hậu vệ Dưỡng và Tiểu Long ở phía sau.

Chốt chặn cuối cùng là Tần, một thủ môn bắt bóng không bay bướm nhưng vững vàng, chắc chắn. Sự đón đỡ kiên hiệu của thủ môn Tần đã làm nản lòng không biết bao nhiêu chân sút.

Với một đội hình đồng đều như vậy, việc tranh chấp chức vô địch trong trận chung kết diễn ra vào chủ nhật này lẽ ra không phải là chuyện đáng lo đối với đội bóng 8A4. Đội bóng 9P2 tuy là một đối thủ sừng sỏ nhưng không phải là rào cản không vượt qua được. Bằng chứng là trong trận giao hữu hồi đầu năm học với đội bóng đàn anh này, đội của Quý

ròm đã thắng đến hai bàn không gỡ. Trận gặp lại này tình hình có thể không giống như cũ nhưng ưu thế tâm lý rõ ràng nghiêng về phía các cầu thủ 8A4.

Trong khi mọi chuyện đang thuận buồm xuôi gió và cả lớp 8A4 đang hân hoan chờ ngày đội bóng đem chiếc cúp danh giá về thì đúng một cái, biến cố xảy ra.

Tiền đạo Hải quân và tiền vệ Lâm bỗng khăng khăng không chịu đá chung với Tần.

Đây là chuyện xưa nay chưa từng có. Mặc dù tính khí khác nhau, bạn chơi cũng khác nhau nhưng mỗi lần đứng chung trong màu áo của đội tuyển, các cầu thủ bao giờ cũng gạt bỏ những hiềm khích cá nhân để chung vai sát cánh bảo vệ danh dự của lớp. Nếu không vậy, đội bóng 8A4 làm sao có thể trở thành một khối rắn chắc khiến các đội khác phải nể nang!

Vậy mà bây giờ cái chuyện chưa bao giờ xảy ra đó lại xảy ra, lại đúng vào lúc trận đấu quyết định sắp sửa bắt đầu.

Khi nghe Lâm và Hải quân đưa ra yêu sách kỳ quặc đó, đội trưởng Tiểu Long – cũng như ở đội khu phố 5, ở đội 8A4 Tiểu Long cũng được đồng đội bầu làm thủ quân – không giấu vẻ sững sốt.

- Tụi mày có điên không? Tự nhiên lại đòi gạt thẳng Tần ra!

Lâm cười khẩy:

- Chính giữ nó lại trong đội mới là điên! Nó sẽ lây ghê cho cả bọn!

- Lây sao được mà lây! – Quý ròm hừ mũi – Nó chụp gôn ở dưới, tụi mày đá ở trên, cách nhau xa lắc xa lơ, ghê nào mà lây nổi!

Lâm nhún vai:

- Vẫn lây được như thường! Nó là bóng thủ môn, mỗi khi nó bắt bóng vì trùng ghê sẽ bò qua quả bóng. Và từ quả bóng, bọn vi trùng ghê sẽ nhảy vào tấn công tụi tao!

- Xạo đi! – Quý ròm nhếch môi – Mày đá bóng bằng chân, lại mang giày kín mít, vi trùng làm sao tấn công mày được?

- Được! – Lâm quả quyết – Bọn vi trùng khôn lắm! Chúng sẽ bò qua đôi giày và nằm phục sẵn ở đó, chờ đến lúc tao thò tay cởi giày là chúng len lén leo qua làm tổ trong kẽ móng tay! Tối muỗi đốt, tao thò tay ra gãi, thế là...

- Thôi đi, mày chỉ toàn tưởng tượng! – Minh Vương “xì” một tiếng, – mày chạy tới chạy lui suốt trận, bọn chúng cũng đã rơi sạch không còn một mống, có đâu mà đợi đến lúc mày cởi giày!

- Thế mà có đấy! Đằng nào cũng còn sót lại vài con!

Thấy thằng Lâm ngoác miệng cãi bướng, Tiểu Long khẽ lắc đầu ngán ngẩm. Tiểu Long biết Lâm đòi loại Tần ra khỏi đội bóng không phải vì sợ lây ghê như nó nói. Đó chỉ là cái cớ. Lâm thù Tần về chuyện hôm trước nó và Quốc Ân bị thầy Hiếu phạt đứng đến rã cẳng suốt hai tiết toán.

Tiểu Long không giỏi suy luận, nhưng lần này nó đoán không sai một mảy. Lâm quả đang tức thằng Tần đến sôi ruột thật. Cũng lạ, mọi chuyện rõ ràng do nó và Quốc Ân gây ra nhưng đến khi vỡ lở và bị trừng phạt, nó lại đâm oán trách nạn nhân tội nghiệp của mình. Thằng Dưỡng là đưa đứng lên tố giác nó, nó cũng không tức bằng tức thằng Tần. Có lẽ do nó đỉnh ninh việc đem vái đầu nhả nhụi của Tần ra giễu cợt là một trò đùa tự nhiên nhằm đem lại những tràng cười sảng khoái cho cả lớp, thế mà nó không được “biểu dương” thì chớ, lại còn bị lên án là “vô ý thức”, là “hèn nhát” khiến nó uất cả người. Trong khi đó, thằng Tần thay vì bị cười cợt như nó hình dung thì lại được bao nhiêu người đứng ra bảo vệ và truy lung thủ phạm giùm, bảo nó không cảm thấy cay đắng sao được! Đã vậy, khi Quý ròm phát rồ đứng lên nhận tội vào người, thằng Tần ghê này lại không chịu nín quách đi cho, còn hăng tiết vọt leo leo “Thưa thầy, bạn Quý chẳng có lỗi gì ạ!”, thế có nhanh nhẩu đoảng không kia chứ!

Đã không nghĩ đến thì thôi, mỗi lần nhớ lại chuyện này, đầu Lâm lại nóng phừng phừng. Hừ, nếu thằng Tần không biết điều này hôm đó cứ giả ngây giả dại có phải nó và thằng Quốc Ân đã thoát nạn ngon ơ và khỏi phải đứng phơi ra như hai thằng bù nhìn rơm suốt hai tiết toán rồi không!

Nhưng tức thằng Tần thì quả có tức, Lâm vẫn chưa nghĩ ra cách nào phát tiết. Trêu Tần thì bây giờ nó chẳng dám trêu. Sau sự kiện “thơ

thần” và “vẽ vôi” tai hại kia, nó hiểu ra không phải ai cũng đồng tình với những trò nghịch ngợm của nó. Hơn nữa, kể từ sau biến cố đó, mấy đứa trong ban cán sự lớp canh nhóm “tứ quây” tụi nó như canh tù, tụi nó nhấc tay nhấc chân, đi đâu làm gì, mắt mũi tụi này cũng chòm chòm quay theo, đầy xoi mói.

Đang vô kể khả thi, bỗng nghe Tiểu Long kêu đi duyệt bóng chuẩn bị cho trận chung kết với tụi 9P2 sắp tới, óc Lâm chợt loé lên.

Ốc Lâm loé lên bao nhiêu thì óc Tiểu Long tối sầm lại bấy nhiêu. Nghe Lâm khẳng khẳng bảo dù nó có chạy nhảy trên sân bóng bao lâu đi chăng nữa, bọn vi trùng vẫn còn vài con rủ nhau ở lại trên đôi giày để chờ hãm hại nó, Tiểu Long méo xệch miệng. Vi trùng nhỏ như con kiến, à quên, nhỏ hơn con kiến cả ngàn lần, Tiểu Long có nhìn thấy đâu mà tranh cãi với thằng Lâm phá bình này.

Trong khi Tiểu Long nghếch mặt chưa nghĩ ra câu nào để phản bác đối phương thì Quý ròm nheo mắt ngó Lâm:

- Mày đừng có nói khoác! Giả dụ vi trùng có ở trên quả bóng thì với tốc độ và thời gian chạm bóng của mày, chúng cũng chẳng có cơ hội để leo qua đôi giày mày được!

Lâm không biết Quý ròm tìm cách át giọng nó, gân cổ cãi:

- Được!

- Không được!

Lâm liếm môi:

- Tao nói được! Chúng không leo qua mà chúng bay qua!

Quý ròm cười ha hả:

- Vi trùng mà mày làm như chim không bằng! Có mày bay thì có!

Giọng cười nhạo báng của Quý ròm làm Lâm nổi khùng. Nó sầm mặt:

- Bay tốt! Đây là loại vi trùng... có cánh!

Cuộc tranh luận về khoa học giữa hai bên đang có nguy cơ biến thành cuộc thi kể chuyện tiểu lâm thì Hải quân đột ngột hắng giọng:

- Bay hay không bay gì, nếu để thằng Tần chụp gôn thì sớm muộn gì cầu thủ của hai đội 8A4 và 9P2 cũng phát ghê khắp người!

Quý ròm hắt mặt:

- Mà dựa vào đâu mà nói vậy?

Hải quần vẫn thản nhiên:

- Dựa vào chỗ cầu thủ đá bóng không chỉ dùng chân mà còn phải dùng tay nữa! Mà đã chạm tay vào quả bóng thì coi như... tàn đời!

Quý ròm tăng hắng chưa kịp bắt bẻ thì Hải quần đã nhon nhon nói tiếp, giọng đắc thắng:

- Chẳng lẽ những lúc hưởng ném biên, mày dùng chân chắc?

Quý ròm quên bằng tình huống này. Nghe Hải quần hỏi ngược, nó đành thuôn mặt ra, bụng tức anh ách.

Thấy Quý ròm cứng họng, Tiểu Long bèn thở dài:

- Nhưng dù chạm chân hay chạm tay vào bóng, tao nghĩ vẫn chẳng có gì đáng sợ!

Lâm nhăn mặt:

- Trời đất! Ghê mà không sợ chứ mày sợ gì!

Tiểu Long nghiêm giọng:

- Chẳng có ghê gì ở đây sất! Mày đừng có bịa đặt!

- Nhưng việc thằng Tần bị ghê đến nỗi đâu cổ phải cạo nhẵn thín đâu phải do tao bịa ra! – Lâm nhăn nhó phản kích.

Tiểu Long vẫn nghiêm nghị:

- Thằng Tần bị ghê là một chuyện, còn nó có lây qua cho người khác hay không là một chuyện khác nữa. Theo tao, chơi bóng bên cạnh một đứa biết giữ vệ sinh cẩn thận như thằng Tần thì chẳng có gì phải lo!

Hải quần hừ mũi:

- Làm sao mày biết nó giữ vệ sinh cẩn thận?

- Tao nghe chính nó nói!

- Nó nói sao?

Tiểu Long chép miệng:

- Nó bảo sau mỗi lần... gội, bao giờ nó cũng rửa tay kỹ lưỡng! Nó còn khoe chỉ trong ba ngày nó xài hết một cục xà phòng!

- Ha ha ha!

Tiểu Long vừa nói xong, Lâm liền ôm bụng cười sặc cười sụa.

- Chẳng lẽ mày không tin? – Tiểu Long quắc mắt nhìn Lâm.

- Tin chứ! – Lâm quệt nước mắt – Tao tin thằng Tần chỉ trong ba ngày xài hết một cục xà phòng như nó nói!

Tiểu Long nhú mày:

- Tin sao mày lại cười?

Lâm ồm ờ:

- Tao cười là vì tao không tin chuyện khác!

- Mày không tin chuyện gì?

Lâm hấp háy mắt, vẽ “gian ác”:

- Tao không tin thằng Tần chỉ bị ghê mỗi trên đầu! Một người xài hết một cục xà phòng chỉ trong vòng ba ngày thì dứt khoát phải có ghê ở nhiều chỗ bí mật khác nữa! Nếu không tin, mày cứ khám thử thì biết! Ha ha!

Lối ăn nói độc địa của Lâm làm Tiểu Long giận run. Trong một thoáng, nó quên khuấy vai trò thủ quân đội bóng của mình. Nó thu nắm tay lại, mắt long lên:

- Mày muốn đánh nhau chắc?

- Bình tĩnh nào, Tiểu Long!

Sợ Tiểu Long điên tiết nện nhau thật, Minh Vương vội vàng đặt tay lên vai bạn, khẽ giọng nhắc. Rồi quay sang Lâm, Minh Vương trừng mắt:

- Mày nên giữ mồm giữ miệng cho sạch sẽ một chút!

Biết mình đã đi quá trớn, Lâm rồi rít xua tay:

- Thật ra vì sức khoẻ của đội bóng, bắt buộc dĩ tao phải nêu chuyện thằng Tần ra thôi! Còn nghe hay không là tùy tụi mày!

Câu nói của Lâm nhắc Tiểu Long nhớ đến trách nhiệm của mình. Nỗi phần nộ vừa bùng lên vụt nguôi ngắt. Nó đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi tặc lưỡi “ra quyết định”:

- Tụi mày đừng quên thằng Tần giữ một vai trò rất quan trọng trong đội bóng và là một trong số ít những thủ môn tài ba của trường! Không có nó, đội bóng của lớp mình sẽ mất đi gần 50% sức mạnh!

Quý ròm nhanh nhẩu hứa theo:

- Nếu tụi mày muốn đội bóng của mình đoạt chức vô địch thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện loại bỏ thằng Tần!

Minh Vương cũng gật gù lên tiếng:

- Tiểu Long và Quý ròm nói đúng! Không thể gạt thằng Tần ra khỏi đội hình được!

Lâm nhún vai:

- Tao không nghĩ vai trò của thằng Tần không thể thay thế được! Hoàn toàn có thể đôn thằng Đỗ Lễ lên bắt chính thức!

Đỗ Lễ là thủ môn dự bị, tài nghệ dĩ nhiên không bằng Tần. Trong các trận tranh giải, chỉ khi nào Tần ốm không ra sân được, Đỗ Lễ mới được xếp vào đội hình chính. Điều đó ai cũng biết. Ngay cả Lâm cũng lo ngay ngáy mỗi khi Đỗ Lễ đứng trong khung thành thay cho Tần. Nhưng hôm nay mọi chuyện đã hoàn toàn đảo ngược. Chính Lâm hăng hái “đề cử” Đỗ Lễ.

- Không được! – Tiểu Long lắc đầu quày quảy – Đỗ Lễ bắt bóng không an toàn!

Minh Vương cũng cực lực phản đối:

- Nếu để Đỗ Lễ giữ gôn, đội mình thua là cái chắc!

Lâm cười mũi:

- Nhưng Đỗ Lễ dù sao cũng không có ghê!

Ngọn lửa căm giận lúc này tưởng đã tắt ngóm trong lòng Tiểu Long, bây giờ vụt cháy phừng trở lại. Nó nghiêng răng ken kết:

- Ở đây chúng ta bàn chuyện đá bóng chứ không phải bàn chuyện ghê! Hai chuyện này chẳng liên quan gì đến nhau!

- Có liên quan!

- Không!

- Có!

- Tao nói không! – Tiểu Long gầm lên.

Tiếng gầm của Tiểu Long khiến Lâm hết ham cãi. Nó cười khẩy:

- Mà nói không thì tụi mày bàn tiếp đi! Tụi tao về!

Thái độ của Lâm làm Tiểu Long chột dạ:

- Mà nói vậy là sao?

Lâm nói, mặt nó đanh lại:

- Điều đó có nghĩa là một là tụi mày phải loại thằng Tần ra khỏi đội hình chính thức, hai là tụi mày cứ giữ thằng Tần lại, tao và Hải quần rút lui!

Tiểu Long hoàn toàn không ngờ Lâm đưa ra một điều kiện ngặt nghèo như thế. Nó sững người như va đầu phải tường, miệng lắp bắp:

- Mà nói gì lạ thế?

- Chả có gì lạ cả! – Lâm nghênh mặt – Mà phải chọn một trong hai cách!

Đang bối rối, Tiểu Long quên phắt Hải quần là bạn chí thân của Quốc Ân, một trong hai thủ phạm bị thầy Hiếu phạt đứng hôm nọ. Nó quay sang Hải quần:

- Ý mày sao?

Tiểu Long hy vọng Hải quán sẽ không vào hùa với Lâm. Nhưng niềm hy vọng mong manh của nó nhanh chóng tan biến. Hải quán cười hềnh hếch:

- Tao cũng thế! Có thằng Tần thì không có tao!

- Tụi mày đừng có điên! – Quý ròm cái kỉnh hết lên – Không đứa nào được rút lui hết! Tụi mày phải nghĩ đến danh dự của lớp!

Lâm bấu môi:

- Tụi tao nghĩ đến danh dự của lớp nhưng mấy con vi trùng ghê chúng đâu có chịu nghĩ đến... danh dự của tụi tao! Chúng sẽ xoi tái tụi tao mất!

Thấy Lâm lại giờ chiều “ghê” ra để phản kích, đứa lạnh mồm lẹ miệng như Quý ròm cũng đành ú ớ.

Đội trưởng Tiểu Long bị Lâm và Hải quán bắt chẹt, mắt muốn đổ hào quang, nhưng vì “sự nghiệp chung” đành nén lòng tính kế, không dám làm căng. Nhưng tính hoài mà chẳng được kế nào, nó đành đưa mắt sang Minh Vương cầu cứu.

Bắt gặp ánh mắt thăm nảo của Tiểu Long, Minh Vương khẽ hắng giọng:

- Theo tao, thằng Tần cũng cần cho đội bóng, Lâm và Hải quán cũng cần cho đội bóng, tốt nhất là đừng gạt bỏ bất cứ đứa nào...

Minh Vương chưa nói hết câu, Lâm đã cắt ngang, giọng giễu cợt:

- Ý mày vừa nói là “theo thằng Tiểu Long” chứ “theo tao” cái quái gì!

Minh Vương nhăn mặt:

- Mày đừng có nhảy tót vào mồm tao như thế! Tao đã nói xong đâu!

Rồi chẳng thèm để ý đến vẻ mặt khiêu khích của Lâm, Minh Vương chậm rãi trình bày ý kiến của mình:

- Nhưng nếu mày và Hải quán cứ khăng khăng đòi gạt thằng Tần ra thì tụi mình sẽ biểu quyết!

Lâm liếm môi:

- Tụi mình là những ai?

- Tụi mình là tao, mày, Tiểu Long, Hải quân, Dương và Quý ròm, tức là những đứa có mặt ở đây!

- Biểu quyết cách sao? – Lâm tiếp tục thăm dò.

Minh Vương vẫn từ tốn:

- Biểu quyết xem ai đồng ý gạt Tần ra khỏi đội bóng! Nếu có bốn đứa đồng ý thì Tần sẽ nhường chỗ cho Đỗ Lễ! Nhưng nếu chỉ có hai đứa đồng ý trong khi bốn đứa kia chống lại thì đương nhiên Tần vẫn là thủ môn chính thức!

Khi đưa ra đề nghị này, dĩ nhiên Minh Vương đã nắm chắc phần thắng. Nó nhắm tính: hiện nay phe chống lại thằng Tần chỉ có Lâm và Hải quân. Ngược lại, phe ủng hộ đông hơn, gồm nó, Quý ròm và Tiểu Long. Trong số sáu cầu thủ chính thức có mặt hôm nay, chỉ có Dương là chưa bày tỏ thái độ. Từ nãy đến giờ, thằng này vẫn làm thỉnh thoảng mắt theo dõi. Nhưng Minh Vương tin chắc nếu biểu quyết, Dương sẽ đứng về phe nó. Chả phải hôm nọ, chính Dương đã ngang nhiên đứng lên tố cáo hành vi ám muội của Lâm và Quốc Ân đó sao!

Nếu Dương lên tiếng ủng hộ Tần ở lại, âm mưu của tụi thằng Lâm kể như thất bại.

Tất nhiên Lâm không phải là đứa ngốc nghếch. Cũng như Minh Vương, nó nhanh chóng nhận ra nếu giờ tay biểu quyết, nó và Hải quân sẽ tức khắc rơi vào thế bất lợi. Vì vậy, sau khi cân nhắc thiệt hơn, nó thờ đánh thụt:

- Tao không thích chơi trò biểu quyết!

Minh Vương mím môi:

- Chứ mày thích chơi trò gì?

Lâm cười hề hề:

- Tao thích chơi trò “vệ sinh phòng bệnh” hơn!

- “Vệ sinh phòng bệnh” là trò gì? – Minh Vương ngơ ngác.

Lâm hấp háy mắt:

- Tức là trò “tây chay” thằng Tần, đừng để nó lây ghê cho mình!

Giọng điệu trâng tráo và thách thức của Lâm khiến Minh Vương tức muốn bể phổi. Nó tính hét tướng lên cho hả giận nhưng một ý nghĩ vụt hiện ra trong đầu khiến nó cố kềm con phần nộ. Nó nhìn thẳng vào mặt thằng Lâm, thản nhiên nói:

- Thôi được rồi! Nếu mày cứ khăng khăng như thế, tao sẽ báo chuyện này cho cô Trinh biết! Tùy cô phân xử!

Lời hăm he của Minh Vương có hiệu lực ngay tức khắc. Nghe dọa báo cô chủ nhiệm, Lâm và Hải quần bất giác đưa mắt nhìn nhau. Cặp lông mày đưa nào đưa nấy nhăn tít.

CHƯƠNG 8

Lâm phân vân quá thể. Nó nhìn trân trân vào mặt Hải quần một lúc lâu vẫn chưa thốt được tiếng nào. Đá bóng không phải là học tập, lại xảy ra bên ngoài khuôn viên nhà trường, lớp phó trật tự Minh Vương dù có uy đến mấy cũng chẳng làm gì được nó. Ngay cả lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên cũng không thể ra lệnh cho nó.

Nhưng cô Trinh lại khác. Cô là giáo viên chủ nhiệm, cô nói nó phải nghe. Đó là chưa kể trước đây nó và Quới Lương từng có lần đánh cắp sổ sách giáo án của cô. Mặc dù cô đã bỏ qua cái tội tà y trời đổ của tụi nó nhưng lòng nó lúc nào cũng nơm nớp.

Lâm tin chắc nếu cô Trinh nghe được chuyện lục đục này, thế nào cô cũng ra tay dàn xếp. Cô sẽ không tán thành việc nó và Hải quần rút lui khỏi đội bóng. Ngay cả thằng Tần ghê kia nữa, đằng nào cô cũng sẽ giữ lại. Lúc đó, có uống mật gấu nó và Hải quần cũng không dám cãi lời cô.

Thật ra nếu điều đó có xảy ra, Lâm cũng chẳng ngại. Trong thâm tâm nó chẳng sợ gì mấy con vi trùng ghê của thằng Tần. Nó không tin mấy con vi trùng đó có thể nhảy từ cái đầu trọc của thằng Tần qua quả bóng rồi phóc lên đeo toòng teng trên chân nó. Nó nói như vậy chẳng qua muốn gạt thằng Tần ra khỏi đội bóng, để trả “mối thù” hôm nọ thôi.

Lâm ngại là ngại chuyện khác. Nếu cô Trinh biết chuyện, thằng Tần đương nhiên được chụp gôn chính thức, nó và Hải quần cũng đương nhiên bị giữ lại, và như vậy yêu sách của nó và Hải quần coi như bị dẹp qua một bên. Nếu thế thì bẽ mặt quá. Mà nó, nó không muốn bị bẽ mặt. Nó không muốn bị tụi Minh Vương, Tiểu Long, Quý ròm cười vào mũi. Chính vì vậy mà những ý nghĩ trong đầu nó cứ xoay tít như chong chóng. Nó trở mắt nhìn Hải quần một hồi vẫn chưa biết phải mở miệng như thế nào.

- Giờ sao mày? – Chờ hoài không thấy Lâm nói gì, Hải quần sốt ruột hỏi trước.

- Sao là sao? – Lâm hỏi lại, giọng chưa hết ngần ngại.

Hải quán nhăn mặt:

- Thì vụ thằng Tần đó! Chấp nhận biểu quyết hay mặc thằng Minh Vương báo với cô Trinh?

Lâm chớp chớp mắt. Nó ngần ngừ một thoáng rồi quay sang Minh Vương:

- Biểu quyết ngay bây giờ hả?

- Ngay bây giờ! – Minh Vương đáp, cố không để lộ sự hớn hờ ra ngoài mặt.

Lâm cắn môi:

- Tụi tao đồng ý biểu quyết!

- Tốt! – Minh Vương gật gù – Thực ra tao cũng chẳng muốn cô Trinh biết chuyện này!

Rồi đảo mắt một vòng, Minh Vương nghiêm nghị hắng giọng hỏi:

- Ai đồng ý để bạn Tần bắt gôn chính thức?

Nói vừa dứt câu, Minh Vương lập tức giơ cao tay lên khỏi đầu. Ở bên cạnh, hai cánh tay của Tiểu Long và Quý ròm cũng lật đật đưa lên.

Minh Vương đã đếm nhầm trong bụng từ nãy nên bây giờ chả buồn liếc sang bên cạnh. Nó hạ tay xuống và nhìn Lâm, cười toe toét:

- Như vậy là có bốn đứa đồng ý giữ thằng Tần lại! Mà và thằng Hải quán thua rồi!

- Đừng ăn gian! – Lâm quắc mắt! – Bốn đâu mà bốn! Chỉ có ba đứa đồng ý hà!

- Mà ăn gian thì có! – Minh Vương gân cổ – Tao là một, Tiểu Long là hai, Quý ròm là ba, thêm thằng Dưỡng nữa là mấy?

Lâm tỉnh khô:

- Là bốn!

Minh Vương đắc chí:

- Vậy sao mày dám bảo là ba?

Lâm cười hì hì:

- Tại vì vừa rồi thằng Dương đâu có gio tay!

- Cái gì?

Câu trả lời của Lâm làm Minh Vương giật nảy như bị điện giật. Nó quay sang bên cạnh nhìn Tiểu Long và Quý ròm ra ý hỏi, đến khi thấy hai thằng này buồn bã gật đầu nó mới tin Lâm không nói dối.

Minh Vương ngạc nhiên đánh mắt sang Dương. Nhưng Dương đang ngó lơ chỗ khác, những ngón tay nó đang xoè ra nắm vào một cách thiếu tự nhiên.

- Mày làm sao thế hở Dương?

Không dẫn được, Minh Vương bực tức cất cao giọng.

Dương chưa kịp trả lời, Lâm đã nhanh chóng can thiệp:

- Chơi vậy là phạm luật à ghen! Biểu quyết là tự nguyện, không được nạt nộ hay gây áp lực à!

Lý lẽ xác đáng của Lâm khiến Minh Vương xuôi xị. Nó gượng gạo chống chế:

- Tao chỉ hỏi vậy thôi chứ nạt nộ hồi nào!

- Hỏi cũng không được!

Lâm lạnh lùng đáp. Rồi nó cố ý nói thật to:

- Thằng Dương là một đứa có ý thức, nó có sự chọn lựa độc lập của nó. Nó sợ bị lây ghê, mai mốt khắp người sẽ lở loét hôi thối nên nó không muốn đưa thằng Tần vào đội hình chính thức cũng là chuyện chính đáng! Mai mốt Tần hết ghê, dĩ nhiên thằng Dương sẽ ủng hộ Tần trở lại chứ đâu phải nó ghét bỏ gì thằng này!

Lâm thấy Dương không hòa theo tụi Tiểu Long, bụng đã mừng rơn. Nhưng nó không rõ thái độ thực sự của thằng này như thế nào. Không hòa theo tụi Tiểu Long không có nghĩa là Dương sẽ hòa theo tụi nó. Vì

vậy trước khi Minh Vương hỏi câu thứ hai, Lâm đã ranh mãnh xô một tràng nhằm tác động đến tinh thần Dưỡng.

Đòn của Lâm đúng là đòn độc. Thằng Dưỡng quả đang phân vân ghê lắm. Thực ra Dưỡng chẳng có ác cảm gì với thằng Tần. Tần trước đây ngồi chung bàn với nó, giờ ra chơi thường hào phóng rủ nó và nhỏ Hiền Hoà vào căng-tin đãi ăn đãi uống mệt nghỉ. Nhưng khổ nỗi, Dưỡng chúa sợ ghê. Hồi bé nó từng bị ghê ngựa hành hạ một lần, tồn tới già. Ghê của thằng Tần không phải là thứ ghê ngựa hay lây, nhưng biết đâu được, bọn vi trùng là chúa bò lung tung! Vì vậy tốt nhất là tránh xa Tần, đợi nó hết ghê rồi hẵng hay! Dưỡng nghĩ vậy và hôm trước gặp thằng Tần trong căng-tin, nó cố tình làm lơ. Cũng chính vì lý do đó mà mặc dù không ưa gì tụi thằng Lâm, hôm nay nó vẫn không sốt sắng hùa theo Minh Vương, Tiểu Long và Quý ròm.

Dưỡng không giơ tay tán thành Tần bắt gôn chính thức, bụng không khỏi áy náy. Nếu không vì nỗi áy náy này, khi Minh Vương vô cớ xẵng giọng với nó, nó đã ngoác miệng cự lại rồi. Đang lưỡng lự không biết hành động của mình đúng hay sai, những câu nói của thằng Lâm đã kịp thời vang lên bên tai như một dòng suối ngọt ngào chảy qua lòng nó. Ủ nhỉ, mình đâu có ghét bỏ gì thằng Tần! Mình chỉ né món ghê! Khi nào Tần hết ghê, mình sẽ lại chơi với nó như ngày xưa và sẵn sàng ủng hộ nó làm thủ môn chính thức!

Ý nghĩ đó nhanh chóng xua tan những vương vếu trong đầu Dưỡng. Nó dần dần bình tĩnh và từ từ quay đầu lại.

Sự thay đổi sắc diện của Dưỡng không qua được cặp mắt tinh quái của Lâm. Thấy lời nói của mình đã có tác dụng, bụng Lâm như mở cờ. Nó nhìn Minh Vương, hí hửng giục:

- Hỏi tiếp câu thứ hai đi chứ! Biểu quyết gì mà hỏi có một câu trụi lủi vậy!

Chưa hết ngỡ ngàng trước thái độ bất ngờ của Dưỡng, nghe Lâm cà khịa, Minh Vương muốn lộn tiết. Mặt hầm hầm, nó hỏi mà răng nghiến lại:

- Bây giờ ai phản đối việc bạn Tần bắt gôn chính thức?

Quả như Minh Vương dự liệu, bên cạnh hai cánh tay của Lâm và Hải

quần đang hăm hở đưa lên là cánh tay rụt rè nhưng dứt khoát của Dưỡng.

Thoạt đầu Dưỡng định chơi trò “ba phải”, nghĩa là chẳng theo phe nào, chỉ đứng cửa giữa “ngậm miệng ăn tiền”. Nhưng đến phút chót, lập luận của Lâm đã động viên nó. Lâm đã thanh minh giùm sự chọn lựa bất đắc dĩ của nó. Lâm đã giúp nó trút bỏ sự ngại ngùng. Nói tóm lại, Lâm đã giúp nó thêm dũng khí để chống lại Tần, cũng như chống lại bộ ba Tiểu Long, Minh Vương, Quý ròm.

Sau câu hỏi đầu tiên, thấy Dưỡng không hưởng ứng, tụi Minh Vương đã biết chẳng thể chờ đợi điều gì tốt lành nơi thằng này. Vì vậy thấy Dưỡng a dua theo bọn thằng Lâm, tụi Minh Vương chẳng đưa nào sừng sốt nữa.

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Thế là hoà!
- Hoà là sao? – Lâm cảnh giác hỏi lại.

Quý ròm cười hì hì:

- Hoà tức là mọi chuyện vẫn y như cũ chứ là sao!

Hải quần bước tới một bước:

- Ý mày muốn nói...
- Tao chẳng muốn nói gì hết! – Quý ròm cắt ngang – Nhưng đã không có người thắng kẻ thua trong cuộc biểu quyết vừa rồi có nghĩa là thằng Tần vẫn là thủ môn chính thức của đội bóng như xưa nay!
- Không được! Nhất định không được! – Lâm kêu lên.

Quý ròm nheo mắt:

- Không được cũng phải được! Tỉ số 3-3 thì biết làm thế nào?

Lâm vung tay, hùng hổ:

- Phải hỏi ý kiến thêm một đứa nào đó nữa! Nhất định phải có thắng thua mới xong!

Quý ròm cười mỉm:

- Được rồi, tụi tao sẵn sàng!

Sự đồng ý dễ dàng của Quý ròm khiến Lâm bất giác khựng lại. Nó dè dặt hỏi:

- Mà nói thật không đấy?

Mắt Quý ròm loé lên:

- Sao lại không thật! Tụi tao sẽ hỏi ý kiến thằng Tần!

- Úy! Tụi mày đừng có ăn gian! – Lâm nháy dưng – Thằng Tần là người trong cuộc, hỏi ý kiến nó có khác nào tụi mày cầm chắc phần thắng trong tay?

Thấy Lâm phản đối, Minh Vương mấp má môi định nói gì đó nhưng Quý ròm đã đưa tay ngăn lại. Nó nhìn Lâm, giọng nửa đùa nửa thật:

- Tụi tao chẳng có gì gọi là nắm chắc phần thắng cả! Nhỡ thằng Tần nó chống lại tụi tao thì sao?

Hải quần đỏ mặt tía tai:

- Tụi mày đừng có giả vờ! Thằng Tần chả đại gì tự gạt nó ra khỏi đội bóng cả!

Lâm cũng gầm gừ:

- Dẹp chuyện đó đi! Muốn hỏi ai cũng được, trừ thằng Tần!

Quý ròm cười khẩy:

- Ý mày muốn tụi tao hỏi ý kiến thằng Quốc Ân hay thằng Quới Lương chứ gì?

Lâm chưa kịp phản kích lại câu nói xỏ xiên của Quý ròm, Tiểu Long đã vọt miệng:

- Theo tao, hỏi ý kiến thằng Tần là hợp lý nhất! Đây là chuyện nội bộ của đội bóng, chỉ những cầu thủ chính thức trong đội mới được quyền biểu quyết thôi!

Minh Vương gật gù:

- Tiểu Long nói hoàn toàn đúng! Đội bóng chúng ta có bảy cầu thủ chính thức! Ở đây có sáu người, người thứ bảy phải là thằng Tân!

Bị phe đối phương tấn công tới tấp, Lâm tức sôi gan. Nhưng khổ nỗi lý lẽ Tiểu Long và Minh Vương nêu lên không phải không có lý. Lâm đành đứng chết trân, da mặt giật giật liên hồi.

- Sao? – Quý ròm dòm lom lom vào mặt Lâm – Lâm thỉnh tức là đồng ý phải không?

Giọng điệu o ép của Quý ròm khiến Lâm nổi đóa, nó chìa củi chỏ:

- Đồng ý cái này này!

- O... ơ...

Lâm sầm mặt:

- Không “u ơ” gì cả! Tao nhắc lại, muốn hỏi ai thì hỏi, dứt khoát không được hỏi thằng Tân!

Lâm làm Quý ròm nóng nảy. Nó mím môi:

- Được rồi! Nếu thế tui tao sẽ hỏi cô Trinh!

Một lần nữa phe Quý ròm đem cô Trinh ra làm bùa hộ mạng. Và một lần nữa, phe thằng Lâm bị “lá bùa” của đối phương làm tiêu tan nhuệ khí.

Lâm nói, giọng xụi lơ:

- Mặc xác tui mày! Muốn hỏi ai thì hỏi!

Nói xong, nó giật tay Hải quần, hai đứa tui nghỉu bỏ đi.

Thằng Dưỡng đứng trông ngang ngó ngựa một hồi, bụng loay hoay chẳng biết nên đi theo tui thằng Lâm hay ở lại với tui Quý ròm. Rốt cuộc, thấy cách nào cũng không ổn, nó tặc lưỡi khoa chân bước đi.

Lâm và Hải quần đi về hướng Nam, thằng Dưỡng đi về hướng Bắc.

CHƯƠNG 9

Khi thằng Lâm cúi kinh buột miệng “Mặc xác tụi mày! Muốn hỏi ai thì hỏi!”, tụi Tiểu Long biết thằng này cuối cùng đã chịu nhân nhượng.

Chữ “ai” trong lời “tuyên bố đầu hàng” của Lâm dĩ nhiên ám chỉ thằng Tần. Lâm sợ cô Trinh một phép, chắc chắn nó không dám thách thức tụi Tiểu Long đến gặp cô.

Tiểu Long, Minh Vương và Quý rờm mừng như bắt được vàng. Trước sự nhượng bộ của phe chống đối, thằng Tần hẳn sẽ lại tiếp tục trấn giữ khung thành trong trận chung kết chủ nhật tới đây. Điều đó có nghĩa con đường đi đến thắng lợi cuối cùng của đội bóng 8A4 sẽ trở nên thênh thang hơn bao giờ hết. Ừ, phải thế mới được! – Bọn trẻ nghĩ – Để vào tới tận trận chung kết gai góc này, đôi tay nhựa của Tần đã có những đóng góp vô cùng quý giá. Thiếu nó trong trận đấu sắp tới sẽ là một thiệt thòi nghiêm trọng, không chỉ cho riêng đội bóng mà cho cả lớp 8A4 đang từng ngày ngóng đợi đội bóng của Tiểu Long “khuôn” chiếc cúp khai hoàn trở về.

Ngày hôm sau, Tiểu Long do vừa là đội trưởng đội bóng lại vừa ngồi chung bàn với Tần nên được Minh Vương và Quý rờm giao nhiệm vụ trực tiếp “làm việc” với đương sự.

Nhưng Tiểu Long chẳng “làm việc” ngay. Vào lớp, nó chỉ chồm qua lưng nhỏ Hạnh, nháy mắt với Tần:

- Lát tao gặp mày chút!

- Lát là chừng nào?

- Ra chơi!

Tần tò mò:

- Chuyện gì vậy?

Tiểu Long cười cười:

- Lát nữa biết!

Nghe Tiểu Long nói vậy, Tần dần lòng ngồi yên. Ngồi yên một hồi, bụng thắc mắc quá xá, nó lại dò hỏi:

- Chuyện quan trọng không?

Tiểu Long nhăn mặt:

- Tao bảo lát nữa tao sẽ nói mà!

Tần năn nỉ:

- Tao chỉ muốn biết nó có quan trọng không thôi!

Tiểu Long nhân nhượng:

- Quan trọng!

Tần quên phắt câu nói vừa rồi của mình. Nó hồi hộp:

- Chuyện gì quan trọng thế?

Nhưng lần này câu hỏi của Tần rơi tùm vào im lặng. Tiểu Long không đáp. Nó chong mắt lên bảng, vờ như không nghe thấy.

Tần chẳng biết làm sao, đành bấm bụng chờ đến giờ ra chơi.

Nhấp nhồm cả buổi, tiếng trống “tùng, tùng” vừa vang lên là Tần đứng bật ngay dậy, thò tay kéo áo Tiểu Long:

- Đi!

- Đi đâu? – Tiểu Long ngơ ngác.

- Ra căng-tin!

- Chi vậy?

- Nói chuyện chứ nhỉ! Mà chả bảo có chuyện quan trọng muốn nói với tao là gì!

Tiểu Long nín lại:

- Ngồi đây nói!

Tới lượt Tần ngo ngác:

- Sao phải ngồi đây?

- Căng-tin đông người quá! – Tiểu Long giải thích – Trong lớp vắng hơn! Lát nữa tụi nó rút ra sân hết, chỉ còn tao với mày!

Thái độ thận trọng của Tiểu Long làm Tần thấp thỏm tợn. Nó chả biết thằng này định nói gì với mình mà bộ tịch nghiêm nghị ghê thế. Tuy vậy, Tần không hỏi. Nó ngồi im dán mắt vào Tiểu Long, chờ đợi.

- Tụi tao cần một “lá phiếu” của mày! – Đợi tụi bạn ra hết, Tiểu Long mới quay sang Tần, thung thỉnh hắng giọng.

Câu nói không đầu không đuôi của Tiểu Long làm Tần giương mắt ếch:

- “Lá phiếu” gì?

- “Lá phiếu” chứ “lá phiếu” gì! Giống như bầu cử vậy! Tóm lại là tụi tao muốn biết mày có sẵn sàng bầu mày làm thủ môn chính thức của đội bóng hay không!

Khác xa với Quý ròm và nhỏ Hạnh, Tiểu Long là chúa ăn nói vụng về. Tiểu Long cũng biết nhược điểm của mình, vì vậy đôi lúc nó cố tỏ ra văn hoa. Nhưng khổ nỗi, nó càng văn hoa, lời ăn tiếng nói của nó lại càng đâm ra bí hiểm. Như lúc này chẳng hạn, thay vì nói toẹt câu chuyện xảy ra hôm qua và hỏi xem ý kiến thằng Tần thế nào, nó lại cố làm ra vẻ chững chạc, nào là “lá phiếu” với lại “bầu cử” khiến thằng Tần ngẩn tò te:

- Việc gì tao phải bầu tao làm thủ môn chính thức? Trước giờ tao chả là thủ môn chính thức hay sao?

Sự vắn vẹo của Tần làm Tiểu Long lúng túng mất mấy giây. Nó “e hèm”:

- Đó là chuyện trước đây! Còn bây giờ khác rồi!

- Khác rồi là sao? – Tần cau mày, cặp mắt nó chớp lia chớp lịa – Chẳng lẽ mày không cho tao chụp gôn nữa?

- Không phải là tao không cho! – Tiểu Long bối rối thu nắm tay quẹt mũi – Nhưng thằng Lâm và Hải quần...

Thấy Tiểu Long đang nói bỗng ngập ngừng, Tần buột miệng hỏi ngay:

- Thằng Lâm và thằng Hải quán muốn gạt tao ra khỏi vị trí thủ môn chính thức chứ gì?

- Thì vậy! – Tiểu Long gật đầu, rồi sợ thằng Tần nổi cáu làm ầm lên, nó vội vã nói tiếp – Nhưng đó chỉ là ý kiến của hai đứa đó thôi! Còn tao, Minh Vương và Quý ròm vẫn ủng hộ mày!

- Hừ! – Tần giận dữ – Tao biết tụi “tứ quậ” không ưa tao, nhất là hôm thằng Lâm và thằng Quốc Ân bị thầy Hiếu phạt!

Đang nói, như sực nhớ ra chuyện gì, Tần nhìn chằm chằm vào mặt Tiểu Long, ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng chẳng lẽ vì vậy mà tao phải “bỏ phiếu” cho tao? Tụi thằng Lâm chúng nói gì thì mặc chúng chứ!

- Không mặc được! – Tiểu Long nói như than – Chúng bảo nếu mày ở lại chúng sẽ rút lui!

Tần nghiêng răng trèo treo:

- Thì cứ cho chúng rút!

- Không được! – Tiểu Long thở đánh thượt – Dù sao mình cũng phải nghĩ đến danh dự chung của lớp! Trận chung kết chủ nhật này thiếu bất cứ đứa nào cũng là một tai họa!

Tần liếm môi:

- Vậy thì tao bầu cho tao để làm gì? Chẳng lẽ tao đồng ý cho tao ở lại thì tụi thằng Lâm sẽ nghe theo!

- Đúng vậy!

Tần bứt tai:

- Tao chả hiểu gì cả!

- Chẳng có gì khó hiểu! – Tiểu Long từ tốn giải thích – Chả là hôm qua sáu đứa tụi tao gặp nhau...

Tần cắt ngang:

- Sáu đứa tụi tao là sáu đứa nào?

- Thì sáu đứa đá chính thức trong đội bóng! Tao, Minh Vương, Quý ròm, Hải quần, thằng Lâm và thằng Dưỡng!

- Rồi sao? – Tần tò mò.

Tiểu Long ngó lên trần nhà:

- Tụi tao bàn về chuyện của mày!

- Và tụi mày chia làm hai phe?

- Ủ, chia làm hai phe! Và sau một hồi tranh cãi, không bên nào chịu bên nào, rốt cuộc đành phải biểu quyết!

- Biểu quyết sao?

Tiểu Long đáp một cách khó khăn:

- Biểu quyết xem có nên... để mày giữ gôn chính thức hay không?

Tường thuật của Tiểu Long khiến Tần tái xạm mặt. Nhưng nó cố kềm cơn phần nộ, nghiêng răng hỏi:

- Rồi kết quả như thế nào?

Tiểu Long không nhìn thấy sự thay đổi sắc diện trên mặt Tần. Nó khịt mũi đáp:

- Kết quả hào! Tao, Minh Vương và Quý ròm ủng hộ mày! Còn Hải quần, Lâm và Dưỡng thì phản đối!

- Mày nói sao? – Tần sừng sốt – Thằng Dưỡng cũng về hùa theo tụi “tứ quây” chống lại tao?

Tiểu Long cắn môi:

- Thì vậy!

Tần đưa hai tay lên trời:

- Thật tao không ngờ!

Tiểu Long chép miệng:

- Thật ra thằng Dưỡng không phải cùng phe với tụi kia! Nó cũng chẳng ác cảm gì với mày!

- Mày đừng có bênh vực cho nó! – Tần thốt lên cay đắng – Nếu chẳng ác cảm với tao, tại sao nó lại muốn gạt tao ra khỏi vị trí thủ môn chính thức?

- Cái chính là... cái chính là...

Thấy Tiểu Long đưa tay quẹt qua quẹt lại muốn sút cả mũi mà vẫn chưa nói được tròn câu, Tần nóng nảy chồm người tới tính ngoác miệng gặng hỏi. Nhưng ngay lúc đó một ý nghĩ thoáng hiện ra trong óc khiến nó lập tức thu người lại, giọng đột nhiên buồn thiu:

- Nó sợ bị tao... lây ghê phải không?

Tiểu Long không nói gì, nhưng qua cái gật đầu lặng lẽ của thằng mập, Tần biết rằng mình đã đoán không sai. Thì ra là thế! Tần thở dài và nhận ra sự tức giận trong lòng mình tự dưng bay biến đâu mất. Còn lại trong lòng nó bây giờ chỉ là nỗi buồn tủi mênh mông. Đắm chìm trong tâm trạng băng khuâng vô bờ bến đó, nó nghe tiếng Tiểu Long như từ xa xăm vọng lại:

- Nhưng trong chuyện này, ưu thế dù sao cũng thuộc về tụi mình! Chỉ cần mày “bỏ phiếu” ủng hộ... mày, phe mình sẽ thắng phe thằng Lâm với tỉ số 4-3 và lúc đó tụi nó có không muốn cũng không thể hất cẳng mày được!

Tần nghe Tiểu Long nói nhưng đầu óc nó đang mải nghĩ ngợi đầu đầu nên không muốn hé môi. Nét mặt thoát mơ màng của Tần khiến Tiểu Long đành phải hỏi thẳng:

- Ý mày sao?

Tần như sực tỉnh:

- Sao chuyện gì?

- Thì chuyện biểu quyết đó! – Tiểu Long gãi cằm – Tao bảo với tụi nó là mày... giờ tay tán thành mày tiếp tục là thủ môn chính thức của đội bóng ghen?

Khi hỏi như vậy, Tiểu Long chờ ở Tần một cái gật đầu mau mắn. Nhưng Tần lại chẳng tỏ vẻ gì vội vã. Nó trầm ngâm nhìn ra cửa sổ hồi lâu rồi thở một hơi dài, điềm tĩnh nói:

- Tao rút lui!

- Mà nói sao? – Tiểu Long nhảy nhồm như bị ong đốt.

Tần lặp lại, giọng rõ ràng:

- Tao nói tao rút lui!

Lần này thì Tiểu Long tin là mình không nghe nhầm. Nó vò đầu:

- Mà không điên đó chứ? Sao lại rút lui?

- Đội bóng chỉ có sáu đứa mà đã hết ba đứa không muốn tao đứng trong khung thành thì còn bắt bóng thế quái nào được! – Giọng Tần hất hiu.

- Sao lại bắt không được! – Tiểu Long trấn an bạn – Tụi nó nghĩ sao kệ tụi nó chứ! Chuyện mình, mình làm, để ý tới mấy đứa đó làm chi!

Nhưng lời động viên của Tiểu Long như muối bỏ biển. Tần vẫn khẳng khái:

- Mà đừng nói nữa! Tao đã nghĩ kỹ rồi!

Tiểu Long chớp mắt:

- Thế mà nhất định rút lui hay sao?

- Ủ! Cứ để thằng Đỗ Lễ bắt thế tao!

Mặt Tần nhăn như bị:

- Nếu thế đội mình sẽ thua mất!

- Chưa chắc đâu! Đỗ Lễ bắt bóng cũng đâu đến nỗi nào! – Tần nhún vai, và nó nãy nê nói thêm – Tao không muốn sự có mặt của tao làm ba đứa kia khó chịu!

Thái độ dứt khoát của Tần khiến Tiểu Long bồn chồn quá thể. Nhưng nó biết trong lúc này thuyết phục được thằng Tần “bỏ phiếu” cho chính mình quả là chuyện vô phương. Thoạt đầu, khi nhận lời uỷ thác của

Minh Vương và Quý ròm, Tiểu Long nghĩ nhiệm vụ của nó vô cùng đơn giản. Nó định ninh sau khi nghe nó thuật lại âm mưu của tụi thằng Lâm, Tần sẽ cấu tiết chửi rửa om sòm và sau đó gật đầu một cái rụp để thằng Lâm và Hải quần hết đường cựa quậy chơi. Nhưng sự thể hóa ra không suôn sẻ như nó tưởng.

Phần đầu của cuộc trò chuyện có vẻ diễn ra đúng theo dự liệu của nó thật. Tần quả nhiên điên tiết lên án tụi “tứ quậy” không tiếc lời. Nhưng đúng vào lúc Tần đang hùng hùng hổ hổ và chuẩn bị rơi vào “kịch bản” của nó thì nó lại ngờ ngạc hờ ra chuyện thằng Dưỡng hùa theo tụi Hải quần bỏ phiếu chống lại Tần. Thế là Tần đột nhiên xuôi xị.

Tiểu Long biết Tần chẳng ngạc nhiên hay đau khổ tẹo nào về thái độ chống đối của Lâm và Hải quần. Nhưng sự “tây chay” của thằng Dưỡng hẳn làm lòng tự ái của Tần tổn thương ghê gớm. Khi Tiểu Long hiểu ra được điều đó thì tất cả đã lỡ làng. Nó đành nhìn Tần, hạ giọng cố vớt vát:

- Nhưng dù sao mày cũng phải nghĩ đến danh dự của lớp mình chứ?

Cái bấy của Tiểu Long chẳng giăng được Tần:

- Chính vì nghĩ đến danh dự của lớp, tao mới rút lui! – Tần thản nhiên – Nếu tao ở lại, nội bộ sẽ lục đục, như vậy chẳng thể nào thắng tụi 9P2!

Biết Tần loanh quanh chống chế, vốn kém mồm mép, Tiểu Long chẳng tìm ra cách nào bắt bẻ. Nó cứ ngồi nghĩ hoài.

Mãi đến khi tiếng trống vào lớp vang lên, Tiểu Long mới giật mình, hiểu rằng nhiệm vụ của nó thế là hỏng bét bè be và câu chuyện về thằng Tần xem như không thể nào cứu vãn.

À, còn một cách! Cách này gần với thất bại hơn là thành công nhưng dù sao cũng hơn ra về tay trắng! Tiểu Long nói với Tần bằng giọng của một người chuyên đi năn nỉ:

- Thôi, nếu mày không chịu bắt chính thức thì làm dự bị cho thằng Đỗ Lễ cũng được!

- Dự bị cũng không! – Tần lạnh lùng – Đã rút là rút hẳn!

- Thế nhờ đến ngày chủ nhật thằng Đỗ Lễ tự nhiên lăn đùng ra ốm hoặc

đang đụng độ với tụi 9P2 giữa chừng nó bỗng bị chấn thương không thể thi đấu tiếp thì sao? Chẳng lẽ mày nhất định nhắm mắt làm ngo?

Thấy thằng Tiểu Long này trước giờ chưa hề biết “xuống nước” với ai nay vì trách nhiệm đội trưởng đội bóng mà phải mở miệng cạy cục mình đến thảm, Tần bất giác cảm thấy bút rút quá xá.

Để hết bút rút, nó đành phải gật gật cái đầu ghê:

- Thôi được! Thế thì tao làm thủ môn phòng hò vậy!

CHƯƠNG 10

Tin tức do Tiểu Long mang về khiến Minh Vương và Quý ròm bật ngửa:

- Mà nói thật không đấy?

Mặt Tiểu Long buồn xo:

- Thật trăm lẻ một phần trăm!

- Bỏ xừ rồi! – Minh Vương kêu lên bằng giọng không kém phần thiếu
nãi – Không có thằng Tần, chủ nhật này tụi mình thua chắc!

Tiểu Long buột miệng:

- Nó đồng ý làm thủ môn dự bị!

Tiểu Long cung cấp tin này với vẻ chẳng lấy gì làm hăng hái. Và những
kẻ đón nhận tin này cũng không tỏ ra phấn khởi tí ti ông cụ nào. Quý
ròm hừ mũi:

- Thủ môn dự bị mà làm gì! Ngồi trơ mắt dòm thì tụi 9P2 đâu có ngán!

Minh Vương tiu nghỉu như mèo bị cắt tai:

- Thằng Đỗ Lễ chỉ giỏi tài “đề lỗ”! Chỉ cái tên của nó cũng đủ xui rồi!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Đành vậy thôi! Chuyện này dù sao cũng không trách thằng Tần được!

Quý ròm bụng tức anh ách nhưng chưa mất hết sáng suốt. Nghe Tiểu
Long bênh Tần, nó ngậm ngùi phụ họa:

- Ủ, con người ai lại chẳng tự ái! Nếu là mình chưa chắc mình đã chịu
đóng vai cầu thủ phòng hồ!

Ngược hẳn với phe Minh Vương, Lâm và Hải quẩn như nở từng khúc
ruột khi biết tin Tần không “bỏ phiếu” cho mình. Thoạt đầu, tụi nó hơi
ngớ người ra, không hiểu tại sao Tần lại hành động kỳ quặc như vậy.

Nhưng “chiến thắng” ngoài mong đợi khiến Lâm và Hải quần khoái trá đến mức chẳng buồn tìm hiểu sâu xa làm gì cho mệt óc. Lâm bô bô:

- Cái người ta gọi là “biết thân biết phận”! Nó sợ chường cái đầu ghê ra, khán giả sẽ cười lăn ra đất!

Tần nhường vị trí thủ môn chính thức lại cho Đỗ Lễ, lẽ ra Dương phải hân hoan mới đúng. Nhưng không hiểu sao nó cảm thấy khó chịu trước giọng điệu châm chọc của Lâm:

- Mày đừng có thù dật! Thằng Tần đội mũ thùm thụp suốt ngày, làm sao khán giả nhìn thấy những mụn ghê của nó được!

Lâm vung tay:

- Đội mũ thì đội mũ chứ! Cái mũ đâu phải là cái đầu, thằng Tần nhào lộn trên sân một hồi thế nào chẳng có lúc vắng ra!

Hải quần nhăn nhó “để” thêm:

- Nếu vậy thì thậm nguy! Nhỡ tụi 9P2 nhằm cái đầu nhăn thín của nó với quả bóng, co chân sút một phát thì khốn!

Mặt Dương lập tức sa sầm:

- Tụi mày toàn nói gì đâu không! Tao không thèm nghe nữa!

Nói xong, không để cho Lâm và Hải quần kịp phản ứng, Dương hầm hầm bỏ đi.

- Mày đừng tưởng mày hứa theo tụi tao chống lại thằng Tần là mày muốn nói gì thì nói nha Dương! – Lâm nóng mặt nói với theo, giọng nó rít qua kẽ răng – Cái tụi mày tố cáo tao và thằng Quốc Ân hôm nọ, tao còn “ghim” lại đó, chưa “tính sổ” xong với mày đâu đấy!

- Muốn tính thì tính, tao cóc sợ!

Tiếng thằng Dương tí xa vọng lại, bừng bình và đầy thách thức, làm Lâm tức muốn xịt khói lỗ tai. Nó co giò tính vọt theo nhưng Hải quần đã nhanh tay kéo lại:

- Kệ nó! Chờ đá xong trận chung kết rồi hẵng tính!

- Được rồi, cứ chờ đấy! – Lâm găm gừ nhìn theo hướng Dương vừa đi

khuất – Tao “kết liễu” tụi 9P2 trước, rồi “kết liễu” mày sau!

Khi thằng Lâm thốt ra câu hăm dọa rùng rợn đó, tấm lịch trên tường vẫn phồng ban giám hiệu đang dừng lại ở ngày thứ sáu. Trận tranh chức vô địch giải bóng đá trường Tự Do diễn ra vào ngày chủ nhật, tức là còn đúng hai ngày nữa.

Cuộc đụng độ giữa hai đội cực mạnh 8A4 và 9P2 có lẽ hứa hẹn vô cùng hấp dẫn, vô cùng ngoạn mục và vô cùng nảy lửa nên sáng hôm diễn ra trận chung kết, chỉ mới bảy giờ khoảng sân sau của trường Tự Do đã đông nghẹt khán giả các khối lớp, mặc dù đúng chín giờ trận đấu mới bắt đầu khởi diễn.

Như trong các giải bóng đá học sinh khác, quãng thời gian chờ đợi trước trận đấu, bầu không khí xem ra náo nhiệt và gay cấn xem ra không thua gì lúc quả bóng lăn.

Những tiếng bình luận, cãi cọ, thậm chí khích bác lẫn nhau giữa cổ động viên hai phe nổ như bắp rang.

Cổ động viên lớp 9P2 nhơn nhơn:

- Bữa nay tụi 8A4 chắc phải mang theo ba, bốn giỏ cần xé!
- Chi vậy? – Một giọng khác vờ hỏi.

Giọng đầu tiên cười hề hề:

- Để đựng bàn thua chứ chi! Bữa nay đội 8A4 để lọt lưới đến chục quả là ít!

Màn tung hứng của cổ động viên lớp 9P2 làm tụi 8A4 nóng gáy. Lớp trưởng Xuyên Chi không nhịn được. Nó bĩu môi:

- Đội 8A4 có đem theo giỏ cần xé hay không thì chưa biết nhưng đội 9P2 chắc chắn chịu phải đem theo kim chỉ?

Nhỏ Tú Anh biết Xuyên Chi chuẩn bị phản kích, liền vọt miệng:

- Đội 9P2 đem theo kim chỉ làm gì?
- Để vá lưới chứ để làm gì!

Tú Anh cười hỏi tới:

- Lưới sao lại phải vá?

Nhỏ Xuyên Chi hấp háy mắt:

- Lưới bị thủng lỗ chỗ thì phải vá lại chứ sao!

Lối đối đáp cà khịa giữa Xuyên Chi và Tú Anh làm cổ động viên 9P2 nhột tai kinh khủng.

- Để xem lát nữa bên nào bị thủng lưới thì biết! – Một giọng hậm hực cất lên.

Lần này Xuyên Chi và Tú Anh chưa kịp đáp trả, nhỏ Bội Linh đã nhanh nhẩu:

- Chắc chắn là bên 9P2 rồi! Bên này có đôi tay nhựa của thủ môn Tần, dễ gì thủng lưới được!

Nghe đối phương đem thằng Tần ra làm bằng chứng, đám cổ động viên 9P2 bất giác cảm thấy chột dạ. Bên cạnh “Mũi tên vàng” Quý ròm vốn lòng danh, thủ môn Tần với biệt hiệu “Đôi tay nhựa” là cầu thủ mà tụi 9P2 kiêng dè nhất. Nếu không có sự xuất sắc của Quý ròm ở hàng tấn công và của thằng Tần ở trong khung gỗ, tụi 9P2 tin rằng đội tuyển lớp mình sẽ “làm gói” đối phương dễ dàng như lấy đồ trong túi. Nhưng bây giờ nghe Bội Linh “nhắc nhở”, tụi nó sực nhớ hôm nay “đồ” nằm trong túi... thằng Tần chứ không phải trong túi tụi nó, muốn lấy được cũng trầy vi tróc vảy chứ chẳng chơi!

Vẻ lo lắng của tụi 9P2 làm một số đứa trong đám cổ động viên 8A4 bỗng thấy lo lắng lây. Đó là nhỏ Hạnh, Quốc Ân và Quới Lương, những đứa biết rõ lát nữa đây người trấn giữ khung thành của đội 8A4 là thủ môn dự bị Đỗ Lễ chứ không phải thằng Tần như xưa nay.

Nhỏ Hạnh được Tiểu Long và Quý ròm thông báo điều này từ mấy ngày trước. Lúc mới nghe chuyện, nhỏ Hạnh đã giật thót người và định đi tìm cô Trinh báo cho cô biết nhưng Tiểu Long và Quý ròm đã cản lại. Ngay cả lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên cũng không hay biết gì về chuyện này. Nó thoả thuận với Lâm và Hải quần đây chỉ là chuyện nội bộ của đội bóng nên tụi Minh Vương không muốn bắt tin. Nếu Xuyên Chi và Vành Khuyên biết được, chắc chắn tụi nó sẽ tức tốc báo ngay với cô Trinh. Và nếu cô Trinh nhất định can

thiếp, tụi nó sẽ chẳng biết ăn nói thế nào với tụi thằng Lâm.

Chính vì yêu cầu đó của tụi Minh Vương, nhỏ Hạnh dù tức anh ách vẫn không dám hé môi, mấy ngày nay nó chỉ ái ngại thầm trong bụng. Bây giờ, trận đấu với đội 9P2 sắp sửa diễn ra, nhỏ Hạnh càng thêm xao xuyến.

Lạ một điều là đến giờ phút căng thẳng này, Quói Lương và Quốc Ân cũng cảm thấy bụng dạ nôm nớp không kém gì nhỏ Hạnh. Gạt được thằng Tân ra khỏi đội bóng, tụi nó sướng ron. Nhưng đến khi nghe đám cổ động viên 9P2 giở giọng khiêu khích, trong thâm tâm tụi nó lại thầm nghĩ phải chi người trấn giữ khung thành bữa nay là thằng Tân thì hay biết bao nhiêu. Ý nghĩ đó bất thần hiện ra trong đầu khiến Quói Lương và Quốc Ân không hên mà cùng áy náy đưa mắt nhìn sang đĩa bên cạnh. Và khi bốn ánh mắt chạm nhau, đĩa này tự dưng cảm thấy đĩa kia cũng đang nuối tiếc giống như mình, cả hai liền ngượng ngáp quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Trừ nhỏ Hạnh, Quói Lương, Quốc Ân và các cầu thủ trong đội bóng 8A4, những người còn lại không ai biết thủ môn Đỗ Lễ sẽ đứng trong khung thành thay cho thủ môn Tân. Vì vậy khi trọng tài hùng dũng dẫn mười bốn cầu thủ của hai đội từ từ tiến ra sân, nhiều giọng ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, sao tụi 8A4 bỗng thay đổi thủ môn vậy kìa!

- Tụi nó “ấm đầu” chắc!

Cổ động viên 9P2 hào hứng:

- Thế là trận này đội mình ăn chắc!

- Còn phải nói!

- Mười quả là ít!

Ngược lại với những gương mặt rạng rỡ của đối phương, khu vực của đám cổ động viên 8A4 bao trùm một bầu không khí “tang tóc”. Nhỏ Tú Anh nói nói như mếu:

- Coi như xong, chưa đá đã biết trước ai thua rồi!

Nhỏ Hiền Hòa đánh mắt về hiền hòa. Nó hét vào sân:

- Đồ Lễ ơi! Ráng lên!

Lớp trưởng Xuyên Chi nhú mào:

- Sao Tần không bắt trận này kìa?

- Chắc bạn ấy bị ốm! – Nhỏ Vành Khuyên đoán mò.

- Ốm đâu mà ốm! – Xuyên Chi chỉ tay vào hàng ghế dự bị – Tần đang ngồi trong kia kìa!

Bội Linh nuôi nấng hy vọng:

- Hay đây là chiến thuật mới của Tiểu Long?

Tiếng còi báo hiệu trận đấu bắt đầu vang lên “te te” cắt ngang cuộc tranh luận và suy đoán của cổ động viên 8A4.

Ở trong sân, đội 9P2 giành quyền giao bóng trước. Nhoáng một cái, qua vài ba đường chuyền, những chiếc áo vàng của đội 9P2 đã tràn tới sát vùng cấm địa đối phương. Và ngay lập tức, cú sút đầu tiên của trận đấu đã được tung về phía khung thành của thủ môn Đồ Lễ. Bóng liếm sát cột dọc khiến cổ động viên 8A4 đứng bên ngoài xanh mặt.

Sau cơn bối rối, những chiếc áo xanh 8A4 nhanh chóng dồn lên dưới sự dẫn dắt của tiền vệ Lâm. Nhưng đường chuyền của tiền vệ Lâm chưa kịp đến chân Quý ròm đã bị đối phương cướp mất. Những cầu thủ 9P2 hối hả tổ chức phản công.

Sự vắng mặt đột ngột của “Đôi tay nhựa” Tần có lẽ giúp các cầu thủ 9P2 hưng phấn hẳn lên. Bóng lăn qua lại nhoáng nhoàng giữa những chiếc áo vàng. Minh Vương liên tiếp truy cản hụt. Hai hậu vệ Dương và Tiểu Long chạy theo trời chết. Và lại một cú sút chệch cột dọc trong gang tấc.

Chả rõ các cầu thủ 8A4 có đánh mất tự tin sau khi gạt bỏ thằng Tần ra khỏi khung thành hay không mà mặt mày đứa nào đứa nấy nom rất căng thẳng.

Đội trưởng Tiểu Long phập phồng lên tiếng trấn an:

- Bình tĩnh! Đá chậm lại!

Nhưng muốn giảm nhịp độ trận đấu buộc phải giữ bóng nhiều hơn đối

phương. Điều đó chả hiểu sao hôm nay các đồng đội của Tiểu Long lại không làm được. Những động tác cứ vụng về, lỏng lẻo trông chả ra sao và bóng lọt vào chân đối phương liên tục.

- Bình tĩnh! Bình tĩnh! – Tiểu Long phải luôn miệng nhắc.

Và cũng nhờ nó lặp đi lặp lại đến sái quai hàm như thế, các cầu thủ 8A4 mới dần dần trấn tĩnh và trận đấu lập tức trở lại thế cân bằng.

Còn năm phút kết thúc hiệp một, trong khi mọi người tưởng hai đội sẽ đấu lưng ra nghỉ giải lao với tỉ số 0-0 thì một cú sút “chéo cánh sẻ” của một chiếc áo vàng từ biên phải lọt qua nách Đỗ Lễ chui vào lưới ngọt xớt.

- Hoan hô! Nhứt xứ Cà Mau!

- Merveille... e... eux!

- Good! Good! Very g... o... o... d!

- U... u... u... r... a... a...

Từ phía chỗ ngồi của lớp 9P2, ngôn ngữ của đủ thứ tiếng dân tộc vang lên rền trời. Ngoại ngữ của lớp 9P2 là tiếng Pháp nhưng khi cần, đám cổ động viên nhí nhố này vẫn có thể hò reo bằng đủ loại tiếng trên đời.

Phía cổ động viên lớp 8A4 mặt nào mặt đấy chảy dài. Chẳng đứa nào buồn phản kích lại những tiếng la lối ầm ĩ của đối phương. Mà có muốn phản kích cũng chẳng biết phản kích như thế nào!

Nhưng như ông bà nói “họa vô đơn chí”, trong khi đám cổ động viên 8A4 chưa kịp hoàn hồn sau bàn thua bất ngờ của đội nhà thì thêm một cú sút xoáy từ giữa sân của đội 9P2 đưa bóng đi vòng cung chui vào lưới ngay bên dưới xà ngang. Thủ môn Đỗ Lễ tung mình lên một cách tuyệt vọng.

Lại một tràng “hoan hô, u-ra, very good” bùng lên muốn điếc tai.

Mặt mày đám cổ động viên 8A4 từ xanh lập tức chuyển qua tím.

Nhỏ Hạnh cắn môi muốn bật máu.

Lớp trưởng Xuyên Chi nghiêng răng ken két:

- Thua hai trái trong vòng hai phút, thật tức không chịu được!

Tú Anh tức tối vệt đám đông:

- Về! Chả thèm xem nữa!

Bội Linh vội vã thò tay níu lại:

- Nán tí nữa đi! Biết đâu qua hiệp hai đội mình sẽ gỡ lại!

Bội Linh động viên Tú Anh nhưng Quói Lương lại ngựa không chịu được. Nó cúi kính gầm ghừ:

- Gỡ cái móc xì! Qua hiệp hai thằng Đỗ Lễ “đề lỗ” thêm vài quả nữa thì có!

Nhỏ Vành Khuyên tròn mắt:

- Vậy sao không để Tần bắt thay Đỗ Lễ?

Câu hỏi của Vành Khuyên khiến Quói Lương đâm lúng túng:

- Làm sao tôi biết được! Cái đó bạn phải hỏi đội trưởng Tiểu Long chứ!

- Yên chí đi! – Quốc Ân liếm môi – Thế nào hiệp hai thằng Tần cũng vào sân! Chỉ có điên mới để một đứa bắt gọn siêu đẳng như nó ngồi ngoài!

Đang phấn khích bình luận, sức nhớ mình là một trong những đứa âm mưu gạt thằng Tần ra khỏi đội bóng, Quốc Ân đỏ bừng mặt và len lét hé mắt liếc quanh. Nhưng đang lúc “tang gia bối rối” chả ai để ý đến gương mặt thoát xanh thoát đỏ như da tắc kè của nó.

Nhỏ Vành Khuyên thấp thỏm:

- Hy vọng là mọi chuyện sẽ diễn ra như bạn nói!

Khi nói như vậy, nhỏ Vành Khuyên không biết là nó đang hy vọng hão. Do đó khi thấy đội 8A4 sau phút giải lao vẫn tiếp tục tiến ra sân với đội hình không thay đổi, cặp mắt nó bỗng trợn tròn:

- Trời đất! Sao Tần vẫn không vào giữ gôn kia?

Quốc Ân nháy nhôm:

- Điên rồi! Tội nó điên hết rồi!

Bên kia, cổ động viên 9P2 hét toáng:

- Cố lên anh em ơi!
- Tặng tụi 8A4 thêm tám quả nữa cho chấn một chục!
- Một chục cái đầu mày! – Quói Lương lăm bắm rít qua kẽ răng.

Lúc này đám Xuyên Chi, Tú Anh, Bội Linh và Vành Khuyên chẳng buồn hò hét hay than thở nữa, không rõ do mỗi miệng hay do quá thất vọng về đội nhà. Tụi nó đứng tùm vào nhau lo lắng nhìn ra sân.

Nhưng ngay vào đầu hiệp hai, Quý ròm đã nhanh chóng lấy lại tinh thần cho đồng đội và cho các cổ động viên của mình. Một cú đảo người ngoạn mục qua hai hậu vệ, tiếp theo là một cú sút hiểm hóc vào sát cột dọc khiến thủ môn đội 9P2 bị tréo chân, bất lực nhìn bóng chui gọn vào lưới. Tỷ số được rút ngắn còn 1-2.

Quói Lương và Quốc Ân ôm nhau nhảy tưng tưng:

- Ráng lên “Mũi tên vàng”!

Ở bên cạnh, lớp trưởng Xuyên Chi mặt mày rạng rỡ. Nó hào hứng vỗ tay “lĩnh xướng”:

- Vô! Vô!

Đám con gái 8A4 liền hoan hỉ phụ họa:

- Vô! Vô!

Tụi nó không ngờ mới la “vô, vô” vài ba tiếng, bóng bỗng “vô” thật. Oái ăm thay, lần này bóng không bay vào lưới đội 9P2 mà chui lọt vô khung thành đội nhà. Cú xía bóng của đối phương chẳng có gì nguy hiểm, bóng lăn thẳng tới trước mặt Đỗ Lễ với tốc độ không nhanh lắm. Thủ môn 8A4 chậm rãi cúi xuống, tưởng ôm gọn bóng vào tay, không ngờ lóng ngóng thế nào lại để quả bóng chui qua giữa hai chân từ từ lăn vào lưới.

Cổ động viên 9P2 la ầm:

- Ha ha! Kỹ thuật bắt bóng hiện đại kìa tụi bây!

- Chắc tại chân nó vòng kiềng!

Khán giả các lớp khác cũng cười lăn bò còng trước tình huống hoạt kê vừa rồi.

Mặt Quói Lương tối sầm:

- Nó bắt bóng kiểu này thật là “mất mặt bầu cua”!

Rồi như chưa hết tức, nó quay sang đám con gái, cau mày cự nự:

- Tại mấy bạn hết đó!

- O, lạ chưa kìa! Tự nhiên lại đổ thừa cho tụi này! – Nhỏ Tú Anh phản ứng.

- Chứ gì nữa! – Quói Lương hậm hực – Tự dưng la “vô, vô” làm gì cho bóng nó chui vô lưới!

Lời trách cứ của Quói Lương khiến đám con gái đỏ khóc đỏ cười.

Riêng Quốc Ân không cười. Tỷ số 3-1 khiến nó chỉ muốn khóc. Nó không buồn tham gia tranh cãi với tụi bạn. Mà chỗ miệng vào sân, la lớn:

- Tiểu Long ơi! Thay thằng Tần vào đi! Tụi mày điên hết cả rồi hay sao thế!

Quói Lương hùng hổ hòa theo:

- Đúng rồi đó! Đổi thủ môn đi!

Tiểu Long nghe không sót một chữ nhưng nó vẫn phớt lờ. Thật ra, ngay lúc nghỉ giải lao giữa hai hiệp, Quý ròm, Minh Vương và nó đã có ý định đưa Tần vào thay cho Đỗ Lễ. Ngay Đỗ Lễ cũng muốn nhường vị trí thủ môn lại cho Tần. Tự lượng sức mình, Đỗ Lễ không muốn trấn giữ khung thành trong một trận quan trọng như vậy.

Nhưng khi Tiểu Long hỏi ý kiến của Dưỡng, Lâm và Hải quán thì ba thằng này lại làm thỉnh ngó lơ chỗ khác. Tiểu Long đâm cáu, chả buồn nói chuyện thay đổi thủ môn nữa.

Tiểu Long không hiểu thâm tâm ba đứa kia cũng muốn thay thủ môn không thua gì nó. Bị tụi 9P2 gác hai quả chớp nhoáng chỉ trong hai phút,

lại nghe đám cổ động viên đối phương không ngừng ông ổng chiêm chọc, Lâm, Dưỡng và Hải quần tặc muốn sôi gan. Lúc này tụi nó đang muốn được nhìn thấy thằng Tần đứng trong khung thành đến đứt ruột.

Bữa trước thằng Lâm từng khinh khỉnh: “Tụi tao nghĩ đến danh dự của lớp nhưng mấy con vi trùng ghê chúng đâu có chịu... nghĩ đến danh dự của tụi tao!”. Nhưng đó chỉ là Lâm làm bộ làm tịch thế thôi. Bây giờ khi danh dự của lớp 8A4 bị đe dọa, Lâm chả buồn nhớ đến mấy con vi trùng của thằng Tần nữa. Cả đứa sợ ghê nhất trên đời là Dưỡng cũng vậy. Nó giữ vai hậu vệ, mỗi lần bị một chiếc áo vàng dắt bóng qua, nó chỉ biết cầu trời khẩn phật cho thằng gôn phe nó cản được những cú sút của đối phương. Nhưng rõ ràng thằng Đỗ Lễ đã làm nó thất vọng quá xá.

Nhưng dù có muốn thủ môn có đôi tay nhựa đang ngồi trên băng ghế dự bị kia vào sân đến chết được, Dưỡng, Lâm cũng như Hải quần không đứa nào đủ dũng cảm mở miệng. Ngay cả khi đội trưởng Tiểu Long hỏi ý kiến, tụi nó cũng đành bấm bụng làm lơ. Chính tụi nó đã hùng hổ đòi gạt thằng Tần ra khỏi vị trí thủ môn chính thức cho bằng được, bây giờ hờn hờ đang tay đón nó trở vào thì quả là chẳng còn mặt mũi nào.

Nhưng đó là nói lúc nghỉ giải lao kia. Còn khi hiệp hai đã bắt đầu được mười phút và tỉ số đã là 3-1 nghiêng về đội 9P2 thì Dưỡng, Lâm và Hải quần đã nôn nao muốn thay thủ môn lắm rồi. May làm sao, đúng vào lúc tụi nó đang chần chừ không biết có nên bắt chấp mọi ngại ngùng để đề nghị điều đó với Tiểu Long hay không thì tiếng hét oang oang của Quới Lương và Quốc Ân từ bên ngoài vọng vào giúp tụi nó thêm can đảm.

Lâm liền chạy lại gần Tiểu Long:

- Mà nghe tụi nó la gì không?

- Tụi nó là tụi nào?

Lâm liếm môi:

- Tụi lớp mình đó!

- À, nghe! Tụi nó đòi đưa thằng Tần vào sân!

Lâm chớp mắt:

- Ý mày sao?

Tiểu Long hừ mũi:

- Ý tao như thế nào, mày đã biết thừa rồi! Ăn thua là ý của mày, Hải quần và thằng Dương kia!

Lâm ngượng nghịu cắn môi:

- Tụi tao đồng ý!

- Đồng ý thì thay!

Tiểu Long thở phào và quay vào trong gio tay ra hiệu xin đổi người.

Khi trận đấu dừng lại cho Tần vào thay Đỗ Lễ, không khí khu vực đám cổ động viên 8A4 thay đổi hẳn. Những gương mặt tươi tỉnh nhanh chóng thế vào chỗ những gương mặt gà rù và thay cho những tiếng cầu nhàu, bản gặt là những tiếng hò reo lạc quan, phấn khích:

- Cố lên Tần ơi!

- 8A4 quyết thắng!

- Hãy lấy lại những gì đã mất!

Quới Lương, học sinh dở văn nhất lớp, cũng cao hứng văn hoa:

- Tiến lên! 8A4 đi trước về sau!

Học sinh dở văn Quới Lương mới hô được một câu đã bị học sinh giỏi văn Hạnh chỉnh liền:

- Bạn đừng có nói xui! “Đi sau về trước” không hô, lại hô “đi trước về sau”!

Bị nhỏ Hạnh nạt ngang, Quới Lương phải ngó ra mất một lúc mới phát hiện ra sự hô hào ẩu tả của mình. Nó liền chồm miệng ra sân, gân cổ sửa chữa sai lầm:

- 8A4 đi sau về trước! 9P2 đi trước về sau!

Rồi quay sang nhỏ Hạnh, nó toét miệng cười:

- Vậy được chưa?

Nhỏ Hạnh chưa kịp mở miệng, bên lớp 9P2 đã có tiếng trả lời thay:

- Ở đó mà về trước mới cả về sau! Lát nữa cho tụi mày xách một giỏ trứng về luôn! Kia, kia! Sắp lãnh thêm một trứng nữa rồi kia!

Quói Lương phồng má định phản công nhưng nghe đối phương gọi giật, liền hấp tấp quay đầu nhìn ra sân.

Quả như lời cảnh báo của đám cổ động viên 9P2, những chiếc áo vàng lúc này đang xuyên thủng hàng phòng ngự của đội 8A4. Dưỡng, Tiểu Long và Minh Vương đang tuyệt vọng bám theo một cầu thủ đội 9P2 nhưng chưa kịp can thiệp, tay tiền đạo nhanh nhẹn này đã tung một cú như trời giáng vào góc cao khung thành.

Quả bóng đi như tên bắn kéo theo những tiếng reo dậy đất bên đám cổ động viên 9P2:

- Tuyệt cú mèo!

- 4-1 rồi!

Nhưng những tiếng reo hò kia chưa kịp ngân nga đã đột ngột tắt lịm. Thủ môn Tần tung người như diễn viên xiếc, hai tay ôm gọn quả bóng, roi bịch xuống đất.

- Ha ha! – Quốc Ân sung sướng – Bắt thế mới gọi là bắt chứ!

Nhỏ Bội Linh quay sang chỗ tụi 8P2 ngồi, quệt hai ngón tay lên má:

- Lêu lêu! Mừng hụt không biết mắc cỡ!

Đám cổ động viên 9P2 tẽn tò ngồi im, mặt quay ra sân vờ như đang chăm chú theo dõi trận đấu.

Pha cứu bóng thần kì của thủ môn Tần đối với các cầu thủ 8A4 có tác dụng như một liều thuốc kích thích. An tâm về chốt chặn phía sau, các cầu thủ trên hàng tấn công dần dần lấy lại sự tự tin và tích cực mở các đợt công phá khung thành đối phương.

Và nỗ lực của đội 8A4 cuối cùng đã được đền đáp khi quả sút như trái phá của Hải quân đội tung nóc lưới đối phương, giảm cách biệt xuống

còn 2-3. Năm phút sau, Quý ròm một lần nữa chúng tỏ bản lĩnh khi cân bằng tỉ số 3-3 bằng một quả “ngả bàn đèn” điệu nghệ.

Hai bàn gỡ hòa chớp nhoáng của đối phương khiến các chiếc áo vàng mất hết tinh thần. Đội hình 9P2 bắt đầu rối loạn. Hàng loạt kẽ hở xuất hiện trước cầu môn. Và khi còn mười phút nữa dứt trận, quả bóng từ chân Minh Vương lăm lũi len qua một trong những khe hở đó để bắt thần nâng tỉ số lên 4-3 cho đội 8A4.

Trong khi các cổ động viên 9P2 bàng hoàng trước những bàn thua chóng mặt thì đám cổ động viên 8A4 tưởng như đang nằm mơ trước sự vùng lên ngoạn mục của đội nhà. Tú Anh, Vành Khuyên, Bội Linh mừng đến chảy nước mắt. Quốc Ân và Quới Lương nhảy cẫng:

- Chuyển bại thành thắng! Tuyệt cú mèo!

Lớp trưởng Xuyên Chi rồi rít:

- Lớp mình đoạt cúp rồi!

Nhỏ Hạnh cũng mất vẻ lặng lẽ nãy giờ. Nó khản cổ hét vọng vào sân:

- Quý! Tiểu Long! Cố giữ vững tỉ số nghen!

Nhưng giữ vững tỉ số trong thời khắc căng thẳng này đối với những chiếc áo xanh không phải là chuyện dễ. Sau cơn choáng váng, thấy không còn gì để mất các cầu thủ 9P2 hè nhau tràn hết qua phần sân đối phương. Áp lực mỗi lúc một đè nặng lên vùng cấm địa do Dưỡng và Tiểu Long trấn giữ. Cả Lâm và Minh Vương lúc này cũng lùi về hỗ trợ cho hậu vệ. Nhưng quyết tâm của các cầu thủ 9P2 trong giờ phút sinh tử này dường như không có gì ngăn cản nổi. Hàng loạt những pha xâm nhập diễn ra, bóng liên tục vọt qua hàng rào phòng ngự do Tiểu Long chỉ huy và hòa theo những tiếng reo hò cổ vũ điếc tai bên ngoài sân, cả chục cú sút từ chân những chiếc áo vàng trút như mưa xuống khung thành 8A4.

Nhưng án ngữ trước cầu môn bây giờ không phải là Đỗ Lễ, mà là Tần, thủ môn có đôi tay nhựa chính hiệu con nai. Trong giờ phút thập tử nhất sinh này, cầu thủ hai đội bu đen kịt trước khu vực cầu môn của thằng Tần nên nếu có trợn mắt nhìn vào, khán giả cũng chẳng thấy thủ môn đội 8A4 đâu. Chỉ thấy một chiếc mũ đen nhấp nhô giữa “biển người” và chiếc mũ đen đó hiện đang bay lượn liên tục giữa hai trụ

thành như một cánh dơi, hăng hái và kiên trì đánh bật tất cả những quả bóng từ tứ phương tám hướng thi nhau bắn tới.

Còn Tần, ngay trong lúc đó, nó gần như không biết gì cả. Nó cũng chẳng thấy ngựa ngáy mặc dù mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng trên đầu trên cổ. Trước mắt nó lúc này chỉ có quả bóng. Và bên tai nó lúc này chỉ có tiếng reo:

- Giỏi lắm, Tần ơi!

- Không thua gì thủ môn... đội tuyển quốc gia!

- Cố lên! Chừng vài năm nữa chắc mày sẽ được chọn đi thi đấu quốc tế!

Tần nghe loáng thoáng những tiếng hò reo nhưng không phân biệt được giọng đứa nào ra đứa nào. Tai nó lúc này đang ù ù như xay lúa. Nó chỉ có thể nhận ra được mỗi một âm thanh duy nhất. Đó là tiếng còi của trọng tài.

Khi nghe âm thanh “te te te” mà nó đang mong đến thắt ruột đồng dặc nổi lên kết thúc trận tranh tài, Tần có cảm giác như ai vừa nhấc trái núi ra khỏi ngực mình. Nó thở phào một hơi, lão đảo rồi ngã phịch xuống đất, mệt mỏi và sung sướng.

Sung sướng nhất là khi nó vừa chạm lưng vào thảm cỏ, tụi Tiểu Long, Quý ròm, Minh Vương, Lâm, Hải quân và cả hai thằng Quốc Ân và Quới Lương từ ngoài sân cũng nhanh chân chạy ào lại, tất cả xô nhau nằm đè lên người nó, và trong mớ hỗn độn những đầu và cổ nó ngạc nhiên khi nghe tiếng thằng Quốc Ân thì thào sát bên tai:

- Xin lỗi mày chuyện bữa trước nghe Tần!

Quốc Ân ngượng ngịu nói thật nhỏ, cốt để một mình thằng Tần nghe. Nhưng Quốc Ân đã tính sai. Cả thằng Lâm cũng nghe được những lời lẽ của Quốc Ân. Và bắt chước “họa sĩ”, “thi sĩ” cũng hạ giọng thì thào:

- Cả tao nữa! Tao cũng xin lỗi mày!

Thái độ của Lâm và Quốc Ân khiến Tần vô cùng cảm động. Lúc này mới xô vào người nó, Tần định bảo “Tụi mày tránh ra, coi chừng lây ghê!” nhưng bây giờ thì nó chẳng có lý do nào để nói những lời cay đắng đó nữa. Câu đó để dành nói với thằng Dương thì hợp lý hơn.

Thằng Dưỡng chúa sợ ghê, từng làm mặt lạnh với nó, từng bỏ phiếu gạt một nó ra khỏi đội hình chính thức, và cho đến tận lúc này – lúc nó đã rã rời sau khi dốc đến cạn kiệt sức lực để bảo vệ bàn thắng mong manh và quý giá của đội nhà – Dưỡng vẫn chưa dám lại gần nó. Dưỡng trốn biệt. Nó sợ vi trùng ghê.

Vì tất cả những lẽ đó mà khi đội tuyển lớp 8A4 bước lên bục nhận chiếc cúp vinh quang của người chiến thắng, khuôn mặt Tần vẫn phảng phất nỗi buồn dù chung quanh nó đang vang lên những tiếng hoan hô rợp trời dành cho nó.

Đội trưởng Tiểu Long đi trước, nó lững thững đi sau, mặt vẫn dàu dàu. Khán giả không đọc được tâm trạng của Tần. Tưởng nó bài hoải sau trận kịch chiến, lớp trưởng Xuyên Chi động viên:

- Tươi lên Tần ơi! Ngày mai Xuyên Chi sẽ đề nghị cô Trinh cho Tần khỏi trực sinh một tuần!

Lời hứa hẹn của nhỏ Xuyên Chi khiến Tần cười như mếu. Nó không nói gì nhưng khi đội trưởng Tiểu Long đỡ lấy chiếc cúp từ tay thầy Đoàn giờ lên cao giữa tiếng vỗ tay như sấm rồi quay lại chuyển cho nó thì Tần vội đứng né qua một bên, khẽ lắc đầu:

- Mà đưa cho thằng Dưỡng trước! Tao sẽ là người cuối cùng!

- Sao lại thế? – Tiểu Long chưng hửng, nó không hiểu tay thủ môn của mình muốn gì.

Tiểu Long không hiểu nhưng có đứa hiểu. Thằng Dưỡng chồm người cầm chiếc cúp trên tay Tiểu Long, Dưỡng ấn chiếc cúp sáng chói vào tay Tần, mỉm cười:

- Mà cầm đi, rồi tới phiên tao! Tao chả sợ... mà nữa đâu!

Khi Dưỡng nói câu đó, đám mây giăng qua bầu trời này giờ bỗng lặng lẽ rời đi khiến nắng trên sân trường đột ngột hừng lên và chiếc cúp trên đôi tay ngơ ngác của Tần càng thêm lấp lánh.

Thành phố Hồ Chí Minh 1996

Hết

